

प्रवेश सं० २११८१

विषयः पुराणोतीहासम्

क्रम सं०

नाम कार्तिक महात्म्यम् (कार्तिक व्रतो धायन विधिः)

ग्रन्थकार

पत्र सं० १-४९
(सनत्कुमारसंहितारथम्)

श्लोक सं० ९-९४४.५

अक्षर सं० (पंक्तौ) २७

पंक्ति सं० (पृष्ठे) ८

आकारः

लिपिः देवनागरी.

आधारः काग.

वि० विवरणम् पू.

नं० ६७८३

पी० एम्स० यू० प०--७७ एम्स० सी० ई०--१६५१--५० ०००

14483

of the museum
in the
collection

Indira Gandhi National
Centre for the Arts

श्रीगणेशाय नमः ॥ ऋषय ऊचुः ॥ मुनिश्चैवावलरिवल्याः सर्वलोकोहिते
 खया ॥ कलौ कलुषचित्तमालोकामोदीनभारिणो ॥ १ ॥ ज्ञानविज्ञानहीना
 नांश्चोदरसुरैषिणो ॥ स एष भंगुरबुद्धीनां स्वार्थतत्परमानसां ॥ २ ॥ क
 थं प्रसज्य भगवान् भविष्यति जनार्दनः ॥ श्रुते चेद्भास्करमुखाद्भुतव्रतमनु
 तरे ॥ ३ ॥ न स्थिरं जायेतचित्ते स एष मात्रं जपादिषु ॥ बाह्यपूजासमर्थानां उ
 क्तं गाय सुखाय च ॥ ४ ॥ इत्येके परब्राह्मणेन पुण्यमवाप्यते ॥ वालरिवल्या
 ऊक्तः ॥ सम्यक् एहं मुनिवरैः कञ्चिद्विप्रजितोः ॥ दिचरति न रामदा ना
 नामार्गनिषेधकाः ॥ ५ ॥ तेषामर्थज्ञास्करेण प्राक्ते व्रतमनुत्तमे ॥ भास्कर उवा

च ॥ श्रावणरोजवंतोऽपि वालरिवल्याश्च नारदः ॥ सनकाद्या जवंतोऽपि श्राव
 णव्रतमुत्तमं ॥ ६ ॥ मत्प्ररिजमणेनैव जायते स चराचरं ॥ तेनैव वृद्धिमायाति
 जायते तर्हि तंततः ॥ ७ ॥ ब्रह्मविष्णुमहेशादरेकदा प्रार्थितस्त्वहं ॥ कथं ते व
 गतिज्ञानं जायते तद्दत्तं नो ॥ ८ ॥ एवैतैः प्रार्थ्यमानो हं कृताः स्वांगं शसं भ
 वाः ॥ चत्वार एव पुरुषाः युगरूपा महाज्जनाः ॥ ९ ॥ तत्राद्यः सात्विकः श्वतव
 स्त्रमाल्यविभूषणः ॥ ज्ञानमुद्रांकरविभ्रतध्यानस्तिमितलोचनः ॥ १० ॥
 द्वितीयो राजसा जातो दंदपुस्तकधारकः ॥ दातो वदान्यः शूरश्च कुलजाति
 विभागवित् ॥ ११ ॥ तृतीयस्तमसोहाता प्राणीतापशुधारकः ॥ क्षमावदन्यः
 शूरश्च कुलजातिविभागवित् ॥ १२ ॥ पठन्नेदगीतवत्यकरादेः समावृतः ॥ १३ ॥

चतुर्थीमदिरामतः करान्याङ्गि गयी डकः ॥ स्वेधयादेन युवतिरहस्यं गीतं लोचनः ॥ १३ ॥
 सूर्य उवाच ॥ एतान् पृच्छति नो देवाः कारणां मे गतेऽस्वल् ॥ उत्पत्तिस्थितिनाशार्थं सर्वेषां प
 र्येयम्यहं ॥ १४ ॥ इत्युक्त्वा नास्तरस्तर्णमदिनीं तौ व्यगाहता ॥ ब्रह्माद्याः परपप्रपुः प्रतेत्य
 रंशनैश्चनैः ॥ १५ ॥ देवा उचुः ॥ कश्चीनास्तरगतिः कथं कालोशको जवान् ॥ कएष्वेषः किं
 कार्यं त्वया तन्मर्थमुच्यतां ॥ १६ ॥ इत उवाच ॥ त्वे सष्टासि यदारभ्य ब्रह्मस्तदिव सादिनः ॥
 प्रयुते कंस पल्लवस्तु युते बाहू संख्यके ॥ १७ ॥ सहसं सौरवकीर्णं प्रेर्यते तु मया जनाः ॥ ध्या
 नाय तपस्तप्तने मोक्षसाधनकर्मणि ॥ १८ ॥ मयि नास्ति नरकोपि स्वल्पा युष्मिन्तया नि
 तः ॥ ब्रह्मनिष्ठान रासर्वरविर्मंडलं नदिनः ॥ १९ ॥ जेतो वाच ॥ एतस्मादुत्तरं श्रावेत्रे ताना
 मम हावलाः ॥ नृणां मुखकरोत्येते भ्रातृधर्मविनाशकः ॥ २० ॥ मया वला व्यवस्था कृता
 तिजेदुःखं दुःखं ॥ उत्सादिताराजनीतिः सौरव्यानि विविधानि च ॥ २१ ॥ उवाच वास

भाधमा भ्रातृधर्मविनाशकाः ॥ प्रयुते कंदिलश्च न व संख्या युतानि च ॥ २२ ॥ षट्सह
 स्राणि ममाने बुद्धिं संप्राणायाम्यहं ॥ हापर उवाच ॥ शृण्वेत्तुं वामनवायुगानां मुत्तमयुगं ॥
 हापरं नाम विख्याते नाना सौरव्य प्रदायकं ॥ २३ ॥ अहं बुद्धिं प्ररयामि सर्वेषां मुखहेतवे ॥ जे
 मिने स्तु स्वरूपेण कर्ममार्गः प्रदर्शितः ॥ २४ ॥ वला नेदः हतो भ्रात्रा नेतयां जीवनविधिः ॥ वि
 चारितं स्तुतं नात्तमया धर्मः प्रकाशितः ॥ २५ ॥ तामसाश्च न विध्यति मयि नृपाः सहस्रशः ॥
 अन्वा न्येत शिखं दाद्यास्यति विलये धृवं ॥ २६ ॥ भ्रातृणां चैव सर्वेषां महेश्वरः स्मिदवताः ॥
 बल्विस्वाच ॥ हाधि कष्टं कुरु भ्रातृभिः प्राच्यत कथं ॥ मन्माहात्म्यमज्ञानी दूरं जानि
 बुद्धिं वर्जितैः ॥ २७ ॥ एतद्दुर्मर्षिहीनो हे कविः सत्यं विवर्जितः ॥ अयं न च चतुल्लससहस्र
 द्वितय तथा ॥ २८ ॥ मत्काचपीरमाणं तु प्ररयामि हृष्टी धिये ॥ परस्त्रीगमनं च तत्रोच्यते
 निवृत्ते ॥ २९ ॥ पैश्वन्यं वृत्तिलापे च मद्यमासादि भक्षणं ॥ मयि स्वल्पा युषो लोका बहुधा

कार्त्तिक
३

विधरांगनाः॥३०॥ सर्वलोकाजराजाताः शिखोदरपरायणाः॥ वाममागिरतामातृनिशि
नीजोगकारकाः॥३१॥ वार्धकेवदुधासर्वनिर्धनारोगसंयुताः॥ ब्रह्मणः शूद्रकर्मणः
शूद्राब्राह्मणवृत्तयः॥३२॥ युद्धकूटाः सर्वजनाः पतित्यस्यंतिसंगरे॥ स्वल्पनेहतुनाना
यो नर्तन्यागविधायिकाः॥३३॥ जर्तितवेध्याः काकवेध्या मृतवेध्या नवेत्यपि॥ विद्याल
क्ष्मीकलाद्याश्चनीचषवरमेतिच॥३४॥ दासीजोगरतामूटाः पौरित्यज्यकुलीश्रिये॥ एवं
धर्मकीरण्यामिज्रातधर्मविनाशकं॥३५॥ एतन्ममस्वपतुयाजानातिसर्पेदतः॥ सर्वध
मेपरित्यक्तमाजानातियुगात्तमं॥३६॥ दिवाउचुः॥ कलेतवसमानास्तिकृश्चिन्निविमाह
कः॥ किंचिद्वत्तवादानेवायेन मुक्तो जेवज्जनः॥३७॥ ह्यो ह्यवावदक्षिप्रविष्मलाकं व
जेद्यथा॥ कलिरवाच॥ अन्तस्वदेतो प्राप्ते जास्केरणश्चेतमया॥ मय्यपि स्वगगमेन कार
णं श्रूयते तु तत्॥३८॥ श्रीसत्यउवाच॥ द्वादशानंतुमासानो मागशीर्षाति पुरायद॥ त

३

स्मात्पुण्यपुलोके ये वैशाखानमदाते॥३९॥ ततो लक्षगुणः प्रोक्तः प्रयागे माघमासकः॥
तस्माद्द्विगुणमासः कार्त्तिको जलमात्रकः॥४०॥ एकतः सवेदानानिब्रतानि नैयमास्तथा॥
एकतः कार्त्तिके स्नाने ब्रह्मणा तुलया धृते॥४१॥ सेतति श्वि वसपत्तिः कलौ यथा प्रदृश्यते॥
अवश्यं ते हर्ता वैदिकार्त्तिके स्नानमादरात्॥४२॥ स्नाने च दीपदाने च तुलसीवनपालने॥
जमिशय्या ब्रह्मचर्ये तथा द्विदलवर्जने॥४३॥ विष्णुसर्कातेने सत्यपुराणश्रवणे तथा॥ का
र्त्तिके मासिकुर्वीत जीवन्मुक्तास्त एव हि॥४४॥ न कार्त्तिके समं धर्म्यं श्रद्धं नो कार्त्तिके तपः॥
न कार्त्तिके समं काम्यं मोक्षदं न च कार्त्तिके तत्॥४५॥ युधिष्ठिराण्णमीर्थमर्थं धृतुं ध्रुवणच॥
श्रीहस्मिन्नुक्तमार्थमोक्षार्थं नारद न च॥ एतद्भूते हते तस्मात्पुण्यं हस्मिन्प्रियं च हि॥४६॥ इ
ति श्रीसनत्कुमारसंहितायां कार्त्तिकमाहात्म्यप्रथमोऽध्यायः॥१॥ अस्मिन् उवाच॥ ब्रह्मिणो
रसर्वोत्तमो दारम्य हते भूते॥ स पक्वं जायेत सम्यक्कावचपूज्या जदेवता॥१॥ सत्यउवाच॥
अहं विष्णुः शर्वश्च देवी विष्णुश्चास्तथा॥ एको हं पंचधा जाता नाद्यः सत्रधरायथा॥२॥

कर्त्ति.

५

अस्माकं सर्वे एवेते नदा विद्वि रगे अर ॥ तस्मात्तोरै श्वगाते शैशै रै वै श्ववै स्वमै ॥ ७॥ ते तै र्य
 कार्त्तिकस्नानं सर्वथा पापनुत्तये ॥ सूर्ये स्थ प्रीति यकार्य तु जा सं स्थि दि वा कर ॥ ८॥ उष पूर्ण स
 मार न्य या च कर्त्तिक पूर्णिमा ॥ तावत्स्नानं विधा तव्यं शिव सं तुष्ट ये नरैः ॥ ९॥ देवी पक्षं समा
 रभ्य महारात्रि च तु दृशी ॥ तावत्स्नानं विधा तव्यं देवी संप्रीयता मि ति ॥ १०॥ देवी पक्षं समा र
 द्दस्मा या कार्त्तिके जे न वेत् ॥ चतुर्थी ति वे दे व स्या त्स्नानं गण प तुष्ट ये ॥ ११॥ एका दशी समा रभ्य आ
 श्विन स्या सि त तरो ॥ एका दश्यं कार्त्तिके स्व शुक्ला यां परि पूर्यते ॥ १२॥ येन व्रतं तु तस्य स्या त्
 रि तुष्ट जना दे न ॥ न कार्त्तिके समा मा सो न काशी सदृशी पुरी ॥ १३॥ न प्रया गं समे ती श्चि न दे वः
 केशवा न्तर ॥ प्रसंगा द्वा वला क्कैः स्त्री ता ज्ञा त्वा क्क तं न वेत् ॥ १४॥ स्नानं कार्त्तिके मास स्य
 न पश्येद्यम सा द न ॥ स्नानार्थं चे न सा मर्थं दि ता न्य सौ ध ना दि कं ॥ १५॥ स्नानं स्य तस्य हस्त स्य
 ग्रहणात् स्नान पुण्य नाक् ॥ अथ वा कार्त्तिके स्नानं ये कुर्वन्ति ह ज्ञा तयः ॥ १६॥ तेषां प्रवरां

५

दत्ता स्नानं जं पत्न मा प्रु यात् ॥ राधा दामोदरः पूज्यः कार्त्तिके तु विशेषतः ॥ १७॥ स्वर्ण स्य च
 पि स्य स्या प्य ना वे शुक्ल जाम पि ॥ मृज्जं वा चित्र जा तां वा थ वा पि षि चि चित्रि तां ॥ १८॥ दामा
 दर स्य राधा या सु ल स्या धो र्च ये ति यु ॥ मूर्त्ति ते तु न राजे या जी व न्मु क्तान सं शयः ॥ १९॥
 अपि पाप सह खा द्याः कार्त्तिके स्नान ता नरः ॥ अवश्य मुक्ता न वति नात्र कार्य विचारणा ॥
 ॥ २०॥ हस्ते यैः कार्त्तिके मासि दीप दानं विधा नतः ॥ दृश्यं ते य रत्न जा ज्ञा त्त एव प्र की र्ति ताः ॥
 ॥ २१॥ यो वेदा न्या सि ना दद्या दीपार्थं तै ज्ञ मा द रातः ॥ कौ वा त स्य फलं वे तुं नु वि ति षे ति मा
 न वाः ॥ २२॥ दीप दाना समर्थं श्व स्य दीपं प्र बो ध येत् ॥ तुल्य स्य ना रे क्ते व्या पूजा धा त्री
 तले रव ग ॥ २३॥ मुख्य पूजा विधा नं तु कर्त्तव्यं सूर्य मंद ले ॥ अ प्र त्य स्तः सर्व दे वाः प्र त्य स्ता
 न ग वा न्स्व ये ॥ २४॥ सर्वेषां नेत्र भू ता ये जग जी व यु त मृतः ॥ एतं देशं समुद्र ताः रु द्रा द्याः स
 वे दे व ताः ॥ २५॥ प्रत्य स्ता न ग वा न ष च तु र्वं दे यु गी य त ॥ सर्व दे वाः का ल वं शाः का ल काली

कार्त्तिके

५

दिवाकरः॥२२॥एतस्यमंडलेपूज्याःसर्वदेवाःप्रयत्नतः॥एतदाराधनेशक्तःप्रतिमापूज
येन्तरः॥२३॥प्रतिमातोधिकंपुण्येब्राह्मणस्यतुपूजने॥अविद्यावासविद्यावात्राह्मणे
मामकीतनः॥२४॥प्रायःकल्पियुगावप्राःशुद्धाचारपरायणः॥वाममागीरताःप्रायःसे
ध्यास्नानविवर्जिताः॥२५॥इदृशीअपितपूज्याब्रह्मवीजसमुद्भवाः॥महादुर्गद्युक्तपि
गुणवत्तास्तुसर्व्यते॥२६॥यथारसान्भूतयादिज्ञाःपूज्याप्रयत्नतः॥२७॥इशापवशाद्भावि
हानक्षणांतपराः॥२८॥तथापिताःपूजनीयात्काकद्वयेपुत्रप्रदाः॥ब्राह्मवीजेष्टपिअष्ट
हंतोपनयनत्रियः॥२९॥तस्मादपिअष्टतेरायःसावित्रीजपदसौ॥तस्मात्अष्टतारःसं
ध्यायःकरातिद्विजात्तमः॥३०॥ततोप्यधिगुणैर्ज्ञेयायःस्नानंकरतेदिज्ञः॥उत्कृष्टतन
तोयःस्यात्साचारःसमन्वितः॥३१॥ततोप्यधीतशस्त्रस्त्वदेवज्ञाततोपिच॥वदार्थवे
त्ताचततःसदाचारपरायणः॥३२॥अपरान्तरुचिःस्वस्त्रीनिरतःस्तोदयतथा॥मध्याह्न

प्रयत्नसंध्यायःकरातिद्विजात्तमः॥३२॥अयाचितव्रतोहोमीदेवःब्राह्मणपूजकः॥वि
ज्याशीसत्यवादीद्विजापत्रतुतिष्ठितः॥३३॥कलिःकालोपसर्गाद्यास्तत्त्वज्ञेनविशति
ब॥तस्मात्सर्वप्रयत्नकान्तिकेद्विजमर्चयेत्॥३४॥दरिद्रदानपात्रस्याद्विद्यावास्तविश
यतः॥आज्ञायेकाकिनंदद्याद्दानेद्व्यच्युतायच॥३५॥सपत्निकायधर्मार्थविशेषात्कुटेवि
ने॥मसेवाकारिणदत्तेयाधुकायच॥३६॥दासीशायचयदत्तेयदत्तेमांसजक्षिण॥तीर्थ
प्रतिग्राहि॥चयदत्तेतीर्थजोजिने॥३७॥धनुर्धरायदत्तेदत्तेयस्त्रेताजिने॥वैद्य
विद्याजीविनेचतथानक्षत्रसचिने॥३८॥इहशदीयतदानेयेनासौनरकंव्रजेत्॥
सर्वत्रपूजयेद्द्विप्रंसपत्नीकेद्विजात्तमः॥३९॥विप्राजोवपूजनीयागावःतस्मान्म
नोहराः॥किंपिकागधुचयेष्टातदजावतुपिमना॥४०॥तदभोवसितातस्याअना
वेचसिततराः॥तदजावतुयाकाचिद्वाग्मीवत्सेनसंयुता॥४१॥विष्णोर्मूर्तिर्जोप्रमातु
स्थावरातिप्रशस्यते॥शुद्धस्थापितमूर्त्तिनानेमस्कारकरातिथेयः॥४२॥पितृभिर्निरय

कार्त्तिके

६

शान्तिदशपूर्वैर्दशापरैः॥३॥ इति कार्त्तिकस्य संस्पृशी हरे दास प्रभुत्वं॥३॥ तस्माद्वायवि
 प्रेयीस्थापितायां समर्चयेत्॥ ततोऽपि यादवतामिदं तासां भुक्तिमुक्तिदा॥४॥ मूर्त्य
 नावपूजनीया अश्वत्थावावटोऽथवा॥ कार्त्तिके तुलसीशाके तोबूलवानराधमः॥ अ
 ज्ञानाज्ञानतावापि नृजानानिरयं जेत॥ धात्रीछायातेल्येन सह दुक्तं तु कार्त्तिके॥
 ॥५॥ देवती नो जनेदं नमन् दायात्प्रमुच्यते॥ संपूर्णं कार्त्तिकं यस्तु स पूज्यामलकीभु
 जो॥६॥ राधादामोदरप्रीत्यै नो जनीय च देवती॥ पश्चात्स यंतुं नृजीतेन श्रीतस्य स
 यं जेत॥७॥ शालग्रामशिला च के सदा सन्निहिता हरिः॥ तस्मात्सर्वप्रयत्नेन शाल
 ग्रामं पूजयेत्॥८॥ इति श्रीसनत्कुमारसंहितायां कार्त्तिकमाहात्म्ये द्वितीयाध्यायः॥३॥
 ऋषय ऊचुः॥ शिवस्य के हतं गोभिः शिवास्ताः केन हतुना॥ उक्तं तां जायते तस्मात्कालं लि
 ल्या भुवंतु तत्॥१॥ बालविल्ल्या ऊचुः॥ एकदा हस माहृष्टं विधाता स मुपागतः॥ दिवा च
 तुरिधां सृष्टिं तल्लैः तु कस मुत्सुक्ः॥२॥ पश्यन्निमाच लोदिव्य नानाशृंगसमन्वितः॥ गंगा

गंगादिकसरिर्दृष्ट्वा व्यामानमितस्ततः॥३॥ नानाशृंगिगणकीर्त्ती स दुर्गं ध्रुवं सेवि
 तं॥ पश्चिणीवल्लिनिहादेर्मोहयंते मृतिद्वये॥४॥ नानापासगणकीर्त्ती मगम्य कश्चिन्निदि
 मात्॥ कश्चिद्दुःखं यं विन्दहि मेने हरितं कश्चित्॥५॥ मिथ स संगतः श्यामं छायायामधजात
 या॥ पश्यन्स केतुं केदिव्यं गंगाद्वारमुपागमत्॥६॥ तेनोपश्यन्सर्वान् कार्त्तिके तस्मान्न तस्य स
 न्॥ विष्णुर्जाति करान् अष्टा नराधादामोदरा चैकान्॥७॥ वासुदेव जगन्नाथ हरि विहमा जना
 र्देन॥ इत्यादिना स भुवतो हृष्टा कोपसमन्वितः॥८॥ त्रयो वाच॥ अहं दुर्बुद्धिं तो कस्माद्भव
 तां स मुपस्थिता॥ पितामह परिच्युको त्रदवउपासते॥९॥ अहं सर्वस्य जगतः कर्त्ता ना
 स्य जघ्नतल्ले॥ आराध्यते तद्दधुना चेष्टापदं दाम्यहं॥१०॥ वासुधराज वेतश्च नाशनीया
 यथा भूव॥ वालविल्ल्या ऊचुः॥ इति ब्रह्मवचः श्रुत्वा तस्मात्ते कृपित्तमः॥११॥ यतश्च
 तसां विष्णुं प्रत्यक्षा भूज नार्देन॥१२॥ विष्णुहवाच॥ निमित्तमात्रे तं ब्रह्म निष्कस्यास्था
 तुपावकः॥ नारायणः स त्रिविधः पूज्यते कार्त्तिके सदा॥१३॥ ब्रह्मोवाच॥ अहं पितामहः सा

क्षाद्विभक्तजगद्गुरुः॥१॥पूज्योस्मि सर्वलोकानां वेदानामिति तैत्तिरीयम्॥१॥वाल्मीक्या
 ऊचुः॥एवं तयोर्विवेकतो नैकस्यापि पराजयः॥तदा विष्णुस्वाचं देवब्रह्म नृशृणु वचा
 मम॥१॥आवयो यच्च माहात्म्यं सामर्थ्यं तदा वयोः॥महेशो वतिय तत्त्वगत्वा न्यायो
 स्ति चावयोः॥१॥ब्रह्मणोऽपि तद्यत्पुनर्जन्म तुः काशिकां प्रति॥प्रणिपत्य महादेवं ब्रह्मा
 वचनमब्रवीत्॥१॥ब्रह्मा वाचं देवाकर्णय विष्णुः स्वकर्तो हे चर पिता महः॥महाज्ञानुव
 रो विष्णुः कथं पूज्यो जीवष्यति॥१॥विष्णुस्वाचं॥देवदेव महादेव सदा धर्मो सन् स्थितः॥
 कश्चिद्वाचयोर्मध्ये सत्यं ब्रूहि जगद्गुरु॥१॥श्रीशिव उवाच॥एतन्मम महाविंगं कि
 यदुद्धृतं लेखितं॥यो जास्यत्येतदंते स लोक पूज्यो जीवष्यति॥१॥तस्मादेकत्र याहि
 त्वं ब्रह्मन् विष्णुमात्मकतः॥एतद्देवः समाकर्ण्य वेधाश्चापरि संययो॥२॥अधस्ताच्च गतो
 विष्णुर्यो यो पंचशतं समाः॥विश्रान्तः खेदं विनश्यन् प्राप्नोति तत्कृतस्य च॥२॥पुनः पराहस्य

ययौ प्रणमनरुदमादरात्॥रुद्र उवाच॥कथं मे तोस्तिलिङ्गस्य कथ्यतां मधुसूदन॥
 कियद्दिदिवसै प्राप्तिः किंचिन्हेतव्रचनेते॥२॥विष्णुस्वाचं॥खेदं विनश्यन् तोस्मिन्नेव
 न्नो तोये च शतं समाः॥स प्रपातात् लमुद्रियतथा ब्रह्मांडमालोकं॥२॥आस्तरस्यो
 तयोनास्ति ततोऽप्यग्रगताप्यहं॥ते जोरूपस्य लिङ्गस्य पारः प्राप्तमयानतु॥२॥इ
 ति श्रुत्वा वचसोऽस्य तूष्णीं ब्रूय शिव स्थितः॥ब्रह्मा च ये सह स्त्राण्यया दूर्ध्वं सुदुःखि
 तः॥२॥विचारयन् मनस्यर्कांके कर्तव्यं मया धुना॥विष्णुनो तो यदा प्राप्तस्तदा श्रेष्ठो
 जविष्यति॥२॥न प्राप्तश्च तदा तुल्यो जायते दौ शिवा ज्ञया॥तस्मात्खड्गकरिणा
 भियथा स्यो लोके पूजितः॥२॥इति निश्चित्य मनसि कामधेनुमनायत॥कामधे
 नो विधाता हे साहाय्यं मम शश्रुतः॥२॥त्वया कार्यं सर्वं ये वनो वेषा पदं दाम्यहे॥अ
 ब्रह्मा हाय कर्त्री चेत्वं जविष्यसि शोभने॥२॥तदा मनोरथान् पूज्यन्तु करिष्यामि
 सत्त्वरं॥धेनुस्वाचं॥अबानु यदा ज्ञापयति तत्सर्वं कराम्यहे॥शिवायै कथयिष्या

कार्त्तिके

मिलिगंतादागतत्वेयः॥३॥ततो गंतो समादाय विधाता धोय यौ पुनः॥४॥दशमार्ग
मध्यं सेकेतकेकुसुमान्विते॥५॥उवाच केतके साधु ब्रह्मा ते के शके प्रति॥पुष्पात्तमास्त
कन्या ए सा हायै क्रियतां मम॥६॥शवाग्रै कथ्यतां धाता लिगस्या ते गतत्त्वः॥इति
श्रुत्वा ब्रह्मवाक्यं केतकोपसमाय यो॥७॥ततो ब्रह्मा शत्रुपुरा गत्वा हास्यं चकार ह॥ब्र
ह्मोवाच॥सहस्रवर्षे त्विगंतां मया दृष्टं वास्वित्॥न शक्ता वीक्षितुं चान्यं स्वहेतुत्वा
न्निरीक्षितः॥८॥इति श्रुत्वा च चरत्स्य क्रोध प्रस्फुरित धरः॥अंत क्रोधं समासाद्य शि
वो वचनमब्रवीत्॥९॥शिव उवाच॥पि ना तु साक्षि तं ब्रह्म न न्यायो वदतां न वतः॥आनी
यता मे दृष्टं दशी सोप्ती विश्वासकारकः॥१०॥ब्रह्मोवाच॥एष धेनुः केतको यमुनौ तत्रै
व संस्थितोः प्रष्टव्यो तो महोद वल या शपेष्ट पूर्वकः॥११॥शिव उवाच॥हेतु प्रा नो तु य
स्या पं यु व यामे स्त के पतेत॥यद्यस्य प्र नो ध णा लिगंता वीक्षितो मुना॥१२॥धेनु र्वा
च॥लिगंता ते गता ब्रह्मा य द्धं नास्ति विचन॥ततः परा दृश्य यो मये तच्चा विज्जिते॥

॥३॥केतक उवाच॥त्वे लिगंतीं न वसता मया दृष्टं पता महः॥ततोप्यग्रे गतः खेयं पर दृ
श्यते मागतः॥४॥शिव उवाच॥मिथ्या ब्रूते यो धर्मा मो विष्ट पतीति तन्मुखे॥अपि विज्ञे मुखे
ते स्मा जद्र विष्यत्य संशयः॥५॥गवामे ग पुति हंतु सर्वे देवाः स वा स वा॥पुरुषु सर्व तीर्थो
नि सर्व धर्माश्च मस्तके॥६॥मुखेषु सर्व पापा नि ब्रह्म हत्यादि कानि च॥शृणु केत के तु पृथ
नैरा माम च विष्णुति॥७॥ब्रह्म सीसे तति ही नो सौ नर के प्रति पद्यते॥शृणु ब्रह्म नैरा यस्तु जन
स्त्वं पूजयिष्यति॥८॥सद्यो न वल तो कुही दग्नि द्वा मृत से तति॥शृणु ब्रह्म महा बाहा का
र्त्तिके स्मिन्नि तत्त्व या॥९॥तस्मात् त्वत्प्रीति यला केः हृते न वतु चासये॥ब्रह्मा शक स मु
द्रते पलाश यस्तु नो जने॥१०॥कुयो लो कानि क मा स सो विष्णु लो कं प्रया स्यति॥गंगा प का
र लो प्रा त्ते मि त्यं के त थ्य ता मथ॥११॥इति श्री सनत्कुमार संहिता या कार्त्तिक माहात्म्ये न ती
यो ध्यायः॥३॥अथ य उचुः॥पलाश त्वं कथं जातं ब्रह्मणः शंकर स्य च॥वट त्वं च तथा विष्णोः
पिप्लव त्वं हवंतु ततः॥वाच रिव न्या उचुः॥ब्रह्मण तु पुरा स शा सर्व देवाः स वा स वा॥मि

कानि
९

लित्तासर्वे एवेते ब्रह्माण्डावाक्ममश्रुवन् ॥ ३ ॥ देवा ऊचुः ॥ सर्वे भूतानि सर्वे देव
पशुते ॥ चतुर्दशैर्नामैश्च मम प्राप्ता भवता सह ॥ ३ ॥ इति ब्रह्मादि वचः श्रुत्वा सर्वे देवपुरा
ममाः ॥ ब्रह्मा वै ज्ञासमगमन्नात्तदेव गणवृतेः ॥ ४ ॥ शिवद्वारं समासाद्य देवाः सर्वेपि
संस्थिताः ॥ न दृश्यते द्वारपालः ॥ शिवश्चान्यतरं स्थितः ॥ ५ ॥ गंतव्यं वान गंतव्यं प्रस्मा
भिः ॥ शिवस्तं निधौ ॥ पराचर्या यवास्वस्य स्थाने गंतव्यं मववा ॥ ६ ॥ एवंचितं यमाने स्ते
नीरं देवमुनि सत्तमः ॥ पुरा दृष्टं देवदृष्टे प्रणम्या चतुश्चरते ॥ ७ ॥ देवा ऊचुः ॥ मुने देव वि
दोऽष्टवृंह प्रश्नं सुश्रुतं न ॥ किं करोति महादेवो गंतव्यं वानवोतर ॥ ८ ॥ नारद उवाच ॥
चंद्रनाशदशा यो तदेवाः सं प्रस्थितं गृह्णात ॥ तस्मात्संश्रम्य नमो विप्रो भवतां सं निविष्य
ति ॥ ९ ॥ किं करोति शिवश्चेति प्रश्ने रतिदशा विधाः ॥ तस्मात्संश्रम्य नमो विप्रो भवतां सं निविष्य
ति ॥ १० ॥ इन्द्र उवाच ॥ सर्वेषामेव दुःखानां नाशकर्त्ता दिवस्पतिः ॥ मम्यागतो कथं ना

९

शो देवतानां निविष्यति ॥ ११ ॥ विभीषणाय देवानां वलानं कुरुते मुनिः ॥ इतीदं स्ववचं श्रुत्वा
व्याकुलो नूतुनिस्तदा ॥ १२ ॥ किं मद् वचनं सत्यं भविष्यत्यद्य विजिगी ॥ अद्य मद् वचनं स
त्यं यदि शीघ्रं निविष्यति ॥ १३ ॥ राधादां मादरमुदेकरिष्य कान्तिकवृत्ते ॥ एवंचितं नमन
सात्स्वी जूता मुनीश्वरः ॥ १४ ॥ इदो विचारं देवः किं मिदानीं विधीयतां ॥ तेतर्द्ध उवाच
देवैर्न मद् वचनं श्रुत्वा ॥ १५ ॥ गृहीत्वा विप्रं पत्नं शिवस्यान्यतरं व्रज ॥ यदि प्रसंगात्त्यस्माकं
तदा वाक्ता निगद्यतां ॥ १६ ॥ इति देवैर्द्वयं वचनं श्रुत्वा किं स्तथा कसेत ॥ यदि नास्ति प्रसंगश्च या
चकृत्वेन याहि च ॥ अत्र ध्यात्वा दत्ता त्राया च कलेन तद् व्रज ॥ १७ ॥ इति देवैर्द्वयं वचनं श्रुत्वा व
निस्तथा करोत ॥ अन्यतरं दृष्ट्वा शिवया सह संगतः ॥ १८ ॥ शिवयापि च सादृशालं ज्ञेया
जोगमत्यजत ॥ कोसिको सीतिसंष्टाभि सुकोह सुधा युतः ॥ १९ ॥ तृदा स्यं द्यास्मदीनां स्मिना
जनं मदीयतां ॥ तेनादृष्टमिति ज्ञात्वा पावर्तति मनो जयत ॥ २० ॥ सोऽपि नुक्ता समाचारं व
क्तुं सं प्रस्थितो बहिः ॥ तस्मिन्नेव क्षणं गुप्तानारदः पावर्तनीययो ॥ २१ ॥ शिवनिधाय पावर्तयाः

पादयोः सररोदह ॥ अहो बालकी कं जातं तस्त्रीध्रमभिधीयतां ॥ २२ ॥ करोमिनिष्ठितस्य
साध्यासाध्यस्य नान्यथा ॥ मातर्वेनुनशक्ताभिद्युपहासस्य कारणं ॥ २३ ॥ इत्येयं द्वादिदे
वैः स्तथाकोन्यः करिष्यते ॥ इति श्रुत्वा वचस्तस्य पुनः पुनरप्युच्यते ॥ २४ ॥ मुदयित्वा ततो न
त्रेकरान्यो समुनीश्वरः ॥ उवाच वचनेनीचमुखासोगद्गदासुरं ॥ २५ ॥ नारद उवाच ॥ इदं यं
युवया जोगदेवता न्याद्यदृश्यत ॥ युवयोश्च तानि दातोश्चलादुःखितो वृशः ॥ २६ ॥ जोग
विचिन्तये वन्ति ॥ प्रीतिं तां द्विजस्त्वयः ॥ अथ वा किमेतन्नापि कथ्येन न ममां विके ॥ २७ ॥ जोग
न्माता भिदं वत्कानि स्था दुपहासता ॥ इति तस्य वचश्चलापावती कुटुमानसः ॥ २८ ॥ स्फु
रदोष्प रत्नेन त्रोट्टातो नारदा ययो ॥ प्रीतिं देवानुवाच देवसे जोगादिरतो हरः ॥ २९ ॥ आग
म्यतो दर्शनार्थं दूरतासौ किं जाकतः ॥ वन्द्युर्नैव चः श्रुत्वा देवं दः सगणययो ॥ ३० ॥ प्रीतिप
त्यमहादवंह तो जलिपुटा जवत् ॥ दृष्ट्वा तथ विधं शक्रपावती वाक्यमब्रवीत् ॥ ३१ ॥ अहं न्या
जारदुष्टात्मन्सहस्र जगवासव ॥ उपहासः कृतो मे द्युपलेन तत्समवाप्नुहे ॥ ३२ ॥ यावतः से

तिदेवानां जातयः सर्व एव ते ॥ अजानंतः स्त्रीसुखानि शरिवनः संतु सखियः ॥ ३३ ॥ इ
ति देवी वचः श्रुत्वा कं पिताः सर्वदेवताः ॥ ब्रह्मविष्णुमहेशाद्यास्तस्य जोगदेविको ॥ ३४ ॥
ततो देवी प्रसन्नो नृदेवं वाक्यमब्रवीत् ॥ देवामहचर्नमिष्यात्रिको लोपेन जायत ॥
॥ ३५ ॥ तस्मादकोशतो हृष्टाः यूयं सर्वे न वेतु वै ॥ इति देव्या वचः श्रुत्वा जातादवास्तपा
दयाः ॥ ३६ ॥ अश्वत्थरूपी जगवानवदरूपी सदाशिवः ॥ पलाशाभ्रादधाता च वज्रीशको
वभूवह ॥ ३७ ॥ इदानीं साकता जाता देवनाय लतामिष्यता ॥ मालत्याद्याः पुष्पवृक्षा
उवेश्याद्याः सरोजवत् ॥ ३८ ॥ तस्मात्सर्वप्रयत्नेन कार्त्तिके च स्वस्थमर्चयेत् ॥ यानां रीकार्त्तिके
के मासि स्वर्गं कुर्यात्पुनः ॥ ३९ ॥ राधादा मादरं पूज्यमदवोरच तत्ते लो ॥ देपती जोजये
द्राधादा मादरं स्वरूपिणी ॥ ४० ॥ नो वयि लो सपतिकोप आहुतीत वाग्यता ॥ वेंध्यापि ल
ज ते पुत्रो मतरा सो तु कवथा ॥ ४१ ॥ मूलतो ब्रह्मरूपाय प्रथ्यतो विष्णु रूपिणे ॥ अग्रतः शि
वरूपाय पिप्यकायने मानमः ॥ ४२ ॥ विष्णोश्च प्रीतिमा नो वकीर्त्तने जगदादिके ॥ अम्यस्य

मूलकर्त्तव्यविष्माराधनादिकं ॥४३॥ सदासेन्निह ते विष्णुः द्विपात्सु ब्राह्मणे तथा ॥ पाद
पेषु तु बोधिद्वौ शालिग्रामे शिलासु ॥४४॥ कार्त्तिके मासि संप्राप्ते यान ते द्रुतमाचरेत् ॥
यथा कार्त्तिके तरे तत्तथास्य जन्ति बालिनाः ॥४५॥ कार्त्तिकान्तापरो मासः विष्णुप्रीतिकरो
भुवि ॥ स्वल्पेनैव यस्मिन्मासे विष्णुः प्रसीदति ॥४६॥ दुर्लभं मानुषं जन्म आया व
र्त्तते तोषि च ॥ तथापि दुर्लभं ज्ञानं ज्ञात्वा यत्तु न कुर्वते ॥४७॥ ब्रतं कार्त्तिकमासस्य नरा
स्ते गतबुद्धयः ॥ ब्रह्महत्यादि पापानां नाशकः कार्त्तिकमासः ॥४८॥ तमुत्सव्य नरः को सौ
योन्यधर्मसमाश्रयेत् ॥ अश्वत्थपूजास्य रैनिकर्त्तव्या शनिवासरे ॥४९॥ अन्यवारं शस्यं
गाद्विद्वो जायते नरः ॥ शिवश्रीसनकुमारसीहतायां कार्त्तिकमासस्य चतुर्थ्यां ध्यायेत् ॥५०॥
अस्तेन वाच ॥ मंदिरं नाकं ज्ञातौ न स्पृश्येत् ॥ पिप्पलां भुवि ॥ एतदाख्या हि जगत्वनुसूतां
वर्णमम ॥१॥ स ये उवाच ॥ देवैर्देवैः दाप्यते समुद्रमथनहतः ॥ पुरोपायो विष्णु यत्ते ब्रह्म
राजादिसंयुते ॥२॥ मथाने मंदिरं दृष्ट्वा न ब्रह्मवाचवा सुते ॥ ममेयुः पंचवर्षाणि ततः प

नोन्यजायते ॥३॥ ततो वर्षत्रयेणैव समुत्पन्ना सुरा जवत् ॥ ततो ज्ञाता कामधेनुवैर्कीर्ण
स्वर्गोत्तमा ॥ वर्षादिराव ताह स्त्रीवर्षात्सप्तमुखो हयः ॥४॥ त्रिभिर्मसैरसुरास्ततर्वर्षेण च
द्रमाः ॥ ततो वर्षत्रया ज्ञाते ज्वाला मात्काति कीर्णः ॥५॥ कालकूटविषे धारं तद्दाहजग
त्रये ॥ तत्तज्ज्वालाक्रांतदहस्तः विष्णुर्लीनो बभूव ह ॥६॥ हाहाकारो महानासी त्रैलोक्यो स च
राचर ॥ वयं तु च किं ता ज्ञातोऽस्मिन्काळे स्वर्गोत्तमा ॥७॥ सकरे बद्धतायां निनिष्ठप्राणिषु
तत्तत्त्वं ॥ ततः संप्रापितः शर्वो मया पात्राच विष्णुना ॥८॥ हृत्पात्रं नातनपीतं विषं हाहाह
लाक्यं ॥ तद्दाहं विनश्यत्तर्षता गंगा स्वमस्तकं ॥९॥ हृत्पात्रं लाटं चेदस्य कलावपूरं
पूने ॥ ततः कोदं उभयवर्षां स्तं स्वमासतः ॥१०॥ पारिजातस्तनो वपीदं भूमासा च कोस्तनः
ततो ज्येष्ठा समुत्पन्ना कृपाया वरधारीणी ॥११॥ धिग्वशारत्तनं त्रैलोक्यं तदशास्तना ॥ अ
भिरुद्रा देतहीना लब्धज्जि काघटोदरी ॥१२॥ यो दृष्ट्वं च चलोकोयं मे हो द्विगुणः प्रजायते ॥
ततो भूचंचला पांगी सोदयेत्यंशविधिः ॥१३॥ हंशोदरी स्वर्गारणी पीनोन्ततपया धरा

दधस्तीरिदकं वासः करः भ्यां कनकस्रजे ॥१५॥ यस्य दर्शनमात्रेण मुदिता देवदानवाः ॥ तः पुनर्मथ्यमाना द्वादशवर्षे तु सागरात् ॥१५॥ गृह्यपीयूषकलशस्वये धत्ते तैरिये यो ॥
आदो पीतामृतं देवारलानि विजजुस्ततः ॥१६॥ सुरादन्नादानेन भ्यां धनुः संस्थापिता सु
रेः ॥१७॥ रावतः सुरदेवा जानुना सोदयश्चरः ॥१८॥ देवैरात्ताभ्यां परमः कादं देशलयाणि
जा ॥ पांचजन्या विष्णुनैव पाशित्वा तस्तज्जिष्मना ॥१९॥ गृहीत्वा कोस्तजं विष्णुपश्यच्च
दिरामुखं ॥ लक्ष्मीरिपहरास्यं दृष्ट्वा बाधो मुखी स्थिता ॥२०॥ सर्वपश्यंति तालक्ष्मीनैकं न
पि विजज्यते ॥ पश्यत्यन्यैः न्यमास्यानि स्तवति च रामं पुनः ॥२१॥ ततः पितामहं प्रादिशि
वमर्धे गधारकं ॥ लक्ष्मीरिपंकस्य देयत्वा वश्यं परमश्चरः ॥२२॥ सवीरुष्ट्वा ततो देवात्सुद्रो
वचनमब्रवीत् ॥ एष नारायणः साक्षाच्छस्त्री योग्या मतामम ॥२३॥ तथापि क्रियतां लक्ष्म्या
क्रियतां वा स्वयं वरः ॥ श्रीरवाच ॥ देवदेव महादेव नक्तानुग्रहकारकः ॥ निस्तनयत्नवमुखः वा त
न्मिथ्या नैव जायते ॥ शिव उवाच ॥ आकार्यतां सागरात्स्थापिता पाणिग्रहः हस्तीः ॥ नृणां क

रेतुसामग्री द्वादश्यामथ कार्तिके ॥२४॥ सख्य उवाच ॥ तत आकारितो धात्रा हतवैवा
हि कानदीदृ ॥ नारदादत्तवान् लभते ततो लक्ष्मी व्यजिज्ञयत् ॥२५॥ श्रीरवाच ॥ आ
दो ल्येषां समुद्राद्यकनिष्ठा मुदरे ततः ॥ एष पंथा तु वेदोक्तस्तस्मादेषां विवाह्यतां ॥२६॥
इति लक्ष्मीवचः ॥ तत्सर्वं सुदिग्गजमानसाः ॥ अतः परं विविधेयं कथनो वरं शिष्यति ॥
॥२७॥ इत्युद्दिग्गजान् पुरा नारदावाक्यमब्रवीत् ॥ विष्णोस्तवाती वनक्तो मुनिरुद्दाल्बको
महान् ॥२८॥ तयोद्वाहाहार्यमनोसवे रश्मिस्त्य संशये ॥ विष्णुस्त्वाच ॥ आकार्यतां मुनिवरो
उद्दाल्बको भिदेवचः ॥ श्रुत्वा नीत एवेष नारदं नमोऽहम् ॥२९॥ तेन मन्त्रेण रदृष्ट्वा विष्णु
वचनमब्रवीत् ॥ विष्णुस्त्वाच ॥ उद्दाल्बको मुनिश्च ग्रहस्थस्याश्रवमे विना ॥ दृष्ट्वा तं पत्न्या न
वेति तस्मात्पाणिग्रहे कुरु ॥३०॥ समुद्रस्य तु कन्येयं न्यहाना मीयति व्रता ॥ एनो वरयति
प्रत्ने कनिष्ठा वरया म्यहं ॥३१॥ इति विष्णुवचः ॥ तत्सर्वं लक्ष्मीमासीन्मुनींश्चरः ॥ दत्वा समुद्रस्य
हस्ते जलं तं नारदो पश्यत् ॥३२॥ तदुत्तरं एतस्मिन् श्रियाः पाणिग्रहः हस्ते ॥ लक्ष्मी

कार्त्तिके

१३

कोरमुनिर्धत्तामुनींद्रवाक्यमब्रवीत्॥३३॥ नयेमा माश्रममुपेतवतुष्टोस्मि सर्वदा॥
 अहंगमामि वैकुण्ठं गच्छस्व सुखमंदिरं॥३४॥ इत्युक्त्वा निगंतो विष्णुर्वैकुण्ठं गमयामास
 ह॥ उद्दालकः पितृभ्यां गृहं प्रययौ स्त्रीयमाश्रमे॥३५॥ ज्येष्ठावाच॥ शिरःपीडा करः
 श्यायमाश्रमामभवत्ते॥ नवस्तम्यत्र तोस्वामिन्तेयमामन्यमाश्रमे॥३६॥ एवम
 हस्तशःस्तनदर्शितो माश्रमाः रवग॥ एकोपितस्यामनीससमायाति न चोश्रमः॥
 ॥३७॥ तदा मुनिः पृष्ठं पृष्ठं लोहशराचते स्थले॥ ज्येष्ठावाच॥ रात्रो रात्रो गृहं
 त्रदेयः शिरः क्लेशो नवत॥ स्वकोले धर्ममुत्सृज्य त्रितितित्वे जना॥३८॥ द्युत
 कारामक्षयः श्रयत्रवेण्यापगामिनः॥ गुरुमाहृदि जाती नोदेषारोयत्र संतिच॥
 ॥३९॥ नित्यपरा नृणां यतिश्च वाद्यं वादयेति च॥ ये एष्टमैथुनं कुर्वन्ते नोदा प्र
 कुर्वन्ते॥४०॥ मे श्रुतं रायां यलोकायत्रयत्रवसंति च॥ तत्र तत्र रतिमस्ति नान्य
 स्थानेषु वसन्ते॥४१॥ इति श्रुत्वा वचस्तस्याः मुनींद्रा च शदु रिवतः॥ यावासा म

मयोग्यस्तसोऽस्यावासो नरोचते॥४२॥ अतः परं किंचिदेषं विष्णुना कारितं त्वयि॥
 स्वकार्यसाधकादेवा न वीत न परस्य तु॥४३॥ सुखं दुःखं न जानंति किंचिदेषं तु मया
 धुना॥ अथवा जात एवास्य विवाहस्तु हरः खलु॥४४॥ एनां त्यज्य गमिष्यामि ना
 न्यथा मे तपो न वेत्त॥ विचार्येत्थं मनसितो नायो वाक्यमब्रवीत्॥४५॥ उद्दालक उवाच॥
 शृणु मद्बचनं कोचे अश्वस्था धर्मस्थो नव॥ शिरः क्लेशस्य धर्मेणा शिरः पीडा जीविष्य
 ति॥४६॥ तस्मादहंगमिष्यामि तव याग्यं यथा स्थले॥ विष्णुना कृता दृशो तत्र त्वो नया
 मि च माश्रु च॥४७॥ इत्यमाश्रमास्य तो ज्येष्ठा पलायन मचीकरत्॥ सापि स्थित्वा तस्य
 मार्गे आसुर्यं प्रददर्श ह॥४८॥ सायं काले ततो जाती नराणां भूतदागमे॥ रुरादकस्त
 एतं तत्रैको क्यं बधरी हतं॥४९॥ वैकुण्ठेऽपि श्रुते लक्ष्म्या विष्णु सापि व्यजिज्ञयते॥ श्री
 रुवाच॥ रोदनं श्रूयते वात्र मद्गिन्या हतं प्रभो॥ गतस्तो सत्यसमुनि सोत्तनाय समा

ब्रज ॥ ५० ॥ श्रुत्वा तद्वचनं न स्मर्याः स्वगारुडो जनार्दनः ॥ श्रिया सहययौ तत्र यत्रोदि
तिसाचिरं ॥ ५१ ॥ विष्णुस्त्वाच ॥ जाने ज्येष्ठ विहाये वलंगतो सौमनीश्वरः ॥ मदेशस
नवश्रायमश्वस्थोस्तिगयापुरे ॥ ५२ ॥ बोधिनामात्ममंत्रैर्वीचरकाले स्थिरानव ॥ तेव
वानुचराः सर्वजविष्यतिपिशाचकाः ॥ ५३ ॥ तैः साकं स्थीयतामत्र शाकं त्यक्त्वा सुखीभव ॥
अद्याके पुत्रवारोऽस्ति सप्तमे सप्तमे हनि ॥ जगिनी तेवश्यमवमिलनायागमिष्यति ॥ येस्य
शस्यन्यवारषु पिप्यन्ते तद्गृहं ब्रज ॥ ५४ ॥ मेश्वर तु यस्मिन् स्थित इत्यतिमस्मिया ॥ उमा
माश्वस्यमोचिदे वैकुण्ठजगाम सहस्रैः स्वयं ॥ ५५ ॥ तस्मान्मोदे विना नूतनस्य शोभस्य
पादपं ॥ इत्यमश्वस्य पूजोतु कुर्यात्कार्तिकमासके ॥ ५६ ॥ न कार्तिका त्यरोमासः सत्यं
सत्यं ब्रवीमि ते ॥ ज्येष्ठास्थाने मया प्राक्ते श्रावतो पापनाशने ॥ ५७ ॥ अतः परं ब्रह्मिवस
किमन्यत्वा तु मर्हसि ॥ इति श्रीसनत्कुमारसंहितायां कार्तिकमाहात्म्ये पंचमाध्यायः ॥ ५ ॥

अथ य ऊचुः ॥ कदा स्नानं प्रकर्त्तव्यं कथं स्थेयं दिनावधि ॥ एतदाख्यातुमर्हति वा
लखिल्यास्तपोधनाः ॥ १ ॥ वालखिल्या उचुः ॥ रात्रौ तुर्यो शशपायो उत्तिष्ठेत्
यनात्तु धीः ॥ विष्णुस्तत्त्वाबद्धस्तत्रैर्दिनकार्ये विचारयत् ॥ २ ॥ प्रातः स्मरामि ने
वजीति महार्त्तिशोभे नीरायणं गुरुदवाहनमञ्जनाने ॥ ग्राहाभिभूतवरवारण
मुक्तिहेतुं चक्रा युधं तरणिवारिजपत्रनेत्रं ॥ ३ ॥ प्रातर्भोजमिज्जतामनयं करं
ते प्रागेदं जन्मरुतपापभयापहत्यै ॥ यो ग्राहवक्त्रपतितो घ्निगजेंदघोरशोकप्र
नाशनकरो धृतशंखचक्रः ॥ ४ ॥ प्रातर्भोजमिव च सामनसाचमूष्मिपादारीव द
युगलं परमस्य पुंसः ॥ नारायणस्य नरकाणिवतारणस्य पारायणप्रवणविप्र
परायणस्य ॥ ५ ॥ श्लोकत्रयमिदं पुण्यं प्रातः प्रातः पठेन्नरः ॥ श्लोकत्रयमुस्तमे
दद्यादात्मपदं हरिः ॥ ६ ॥ ब्रह्मा मुरारिस्त्रिपुरांतकारी जलुः शशीभूमिसुतो बु

धश्च॥गुरुश्चशुक्रः शानिराहुकेतवः कुर्वंतु सर्वममसुप्रजातं॥७॥पृथ्वीसंगंधास
रसास्तथापःस्पर्शचवायुर्ज्वलितंचतेजः॥न नःसशब्दमहतासहैवकुर्वंतु॥८॥
भृगुर्वसिष्ठः क्रतुरंगिराश्चमनुःपुलस्त्येपुलहश्चगौतमः॥तैरन्योमरीचिश्चयवः
श्रद्धाः कुर्वंतु॥९॥सनत्कुमारश्चसनेदनश्चसनातीनाप्यासुरिपिंगलोचनः॥
सप्तस्वराः सप्तरसातत्त्वानिकुर्वंतु॥१०॥सप्ताण्योः सप्तरसातत्त्वान्यसप्तर्षयो
दीपवजानिसप्त॥नरादिदत्त्वाभुवंमानिसप्तकुर्वंतु॥११॥इत्यप्रजातेपरमेषु
वित्रंपेटस्मरहाशृणुयाच्चतद्वत्॥दुःस्वप्रनाशस्तुहसुप्रजातेनवेच्चनित्यं न
गवत्प्रसादात्॥१२॥इत्यादिसृष्टिर्भविष्युस्तत्त्वाहस्तावलोकनं॥कुर्याद्वादप
रंस्वर्गाद्वर्गागोमंगलंचयत्॥१३॥दृष्ट्वा मामाद्दीर्घायां त्रिशरं जनवर्जितं॥ग्रा

मानैः क्रत्यदिग्जगैरप्यास्थानादिवर्जितं॥१४॥समप्रदेशेतुतृणान्यास्तीर्यमल
मुक्तिं जेतु॥दिशेन सतचमुखं पिधायोचरं मंडितः॥१५॥न च सतन च श्रीवन्ना
वेन्नचसंल्लिखेत्॥गंधलेपसयकरंततः शोचं समासेजतु॥१६॥एकालिगुमुदप
चदशवामकरंततः॥उजयोः सप्तदातव्यापादयामृत्तिकात्रये॥१७॥एतदुक्तं गृ
हस्थानादिगुणैर्ब्रह्मचारिणं॥त्रिगुणंतुवनस्यानायतीनांचचतुर्गुणं॥१८॥ए
वंशोचं विधायायदंतधावनमाचरेत्॥दुग्धकंटकवृषः श्रद्धित्वा स दंतधावनं॥
१९॥सद्वासनं मृदुतरंदंतसामान्यबाधयत्॥उपवासनवम्योचषष्ठा माश्रुतिशो
रवो॥२०॥अमायादंतकाष्ठसंयोगाच्चकुलशयः॥कुर्याद्वादशगंडूषाननुक्तं
तथावनं॥२१॥गृहीत्वा च न सामग्रीं ततो हरिगृहं व्रजतु॥ततो दवावशिवाग्रहं द
द्यावा नास्करस्यवा॥२२॥अथवा तु गार्ग्यस्थाने पिप्लवसंनिधौ॥गोष्ठवा

कार्त्तिके
१६

यनदीतीरगत्वा पूजां समाचरेत् ॥ २३ ॥ ततो गानेन नृत्येन पूजां कृत्वा तु बुद्धिमान् ॥
अशक्तो गायनो येषु गायकानेव पूजयेत् ॥ २४ ॥ तौ बुवनापि नृत्येति कार्त्तिके वि-
ष्णुसेनिधौ ॥ यद्वा तद्वापि गायति यो तिते वैष्णवं पदं ॥ २५ ॥ दीपानन्दद्याद्बुद्धि-
वन् कार्त्तिके विष्णुसेनिधौ ॥ कार्त्तिके मासि संप्रोप्ता गगने स्वस्त्यारकः ॥ २६ ॥ रात्रौ ल-
क्ष्मीं समायाति द्रष्टुं नुवनं कौतुकं ॥ यत्र यत्र च दीपान्मापयत्यद्वि स मुद्रवा ॥ २७ ॥
तत्र तत्र रतिं कुर्यान्नाथकारकदाचन ॥ तस्माद्दीपः स्थापनायः कार्त्तिके मासि वै स-
दा ॥ २८ ॥ लक्ष्मीं स्थापयित्वा प्रोक्ते दीपदानं विनाशयेत् ॥ देवालयेन दीतीरराजमार्गे-
च तुष्यते ॥ २९ ॥ निद्रां स्थाने दीपदाता तस्य श्रीसर्वतोमुखी ॥ दुर्बलस्य लघ्वे वा स्थ-
दीपशय्यतो ग्राहयेत् ॥ ३० ॥ विप्रस्य चान्यवर्णस्य विष्णुलोकमदीयते ॥ कीचकं द-
कं संकीर्णं दुर्गं मे विशमस्य ले ॥ ३१ ॥ कुर्याद्वा दीपदानानि नरकं न संगच्छति ॥ एवं

१६

संकीर्तनेन कृत्वा नाडीद्वयनिशामुखे ॥ ३२ ॥ आगत्य तोयनिकटदेशकालादिनोच्च-
रेत् ॥ स्मरेद्देगादिकानद्यां विष्णुशर्वादिदेवताः ॥ ३३ ॥ नमिमात्रे जले स्थित्वा मंत्र-
मेतदुदीरयेत् ॥ कार्त्तिके हे करिष्यामि प्रातः स्नानं जनादनं ॥ ३४ ॥ प्रीत्यर्थं मम द-
वेशदामोदरमया सह ॥ नित्येनैमिन्ति कस्तस्मै कार्त्तिके पापशोधने ॥ ३५ ॥ गृहाणा-
ध्यं मया दत्ते राधया सहितो हरे ॥ किरणाधूतपाचपुण्यतोयासरस्वती ॥ ३६ ॥
गंगाचयमुनाचैव पंचनेद्यः पुनंतु मे ॥ एतां च त्रासमुच्चार्य मलस्नानं समा-
चरेत् ॥ ३७ ॥ ततस्तथावमानां भिरभिषिच्य स्वमस्तकं ॥ अघमर्षणकं कृत्वा वा-
सः परिदधे ततः ॥ ३८ ॥ जान्वास्मरणां कुर्यात्सर्वतीर्थेषु बुद्धिमान् ॥ नान्यती-
र्थं तु जान्वास्मरणीयं कदाचन ॥ ३९ ॥ स्नानांगं तर्पणं कृत्वा स्वाचलं पीडयेद्दही ॥
यन्मया दूषितं तोयं शरीरमलसं भवात् ॥ ४० ॥ तद्दोषपरिहारार्थं यस्मात्त

कार्त्तिके

१७

पर्याप्त्यहं॥ वस्त्रनिष्पीडने हस्ता कुयाचितिलं कृतं॥१७॥ ततः संध्यामु
पासीतस्वस्वात्तेन वस्त्रेणा॥ ततः कार्त्तिके पादे व्यायावदकेदिया नव
त॥१८॥ एतत्पात्ते रात्रि शेषं कृत्य देन मया च्यत॥ इति कार्त्तिकमाहात्म्य
प्रशङ्गायः॥ ६॥ बालप्रियन्था उचुः॥ कार्त्तिकेदिनं कृत्य यत्तत्पुण्यं तु
नैरपीश्वराः॥ यस्मिन्नेते कार्त्तिके यं सकलः सफलः भवत॥११॥ विष्णोः
सहस्रनामाद्यं संध्यां ते च पठेत्ततः॥ देवालयसमागत्य पुनः पूजनमारजे
त्॥१२॥ नृत्यगानादिकार्येषु प्रहरीदिवसेन येत॥ ततः पुराणश्रवणं या मा
ई तु समाचरेत्॥१३॥ पौराणिकस्य पूजाद्यं तु लसी पूजनं तथा॥ हस्तामाध्या

१७

निके कर्मभुंजीयाद्दिलोक्षिते॥१४॥ बलिदानं वैश्वमेदं मतिर्योनो समर्चनं॥ ह
स्तोभुनक्तियो मर्त्यः केवलं चामृते तु तत॥१५॥ यथा शक्त्या द्विजाजो व्याः प्रस्यहे
वाथ पर्वणि॥ हविष्यजो जने कुयीत हविष्यमश्नवाच्यत॥६॥ हेमंति केसितास्त्रि
न्ते धान्यमुद्रायवाः स्त्रियाः॥ कलापकं गुनी वारा वास्तके हिलमोचिका॥७॥ ष
ष्टिकाः कालशाकं च मूलकं केमुकतरत॥ केदः सैधवसामुद्रं गव्यचदधिसर्पिषी॥
पयोनुद्धृतं सारं च पनसा अहरीतकी॥८॥ पिप्पली जीरकं चैव नारिं गंचैव ति
तिणी॥ केदलीलवली धात्री पलान्यगुडं मेक्षवे॥९॥ अतिलपक्वं मुनयो हवि
ष्याणि प्रचक्षते॥ सर्वशैवनोक्तं यमाभिषां नंतु कार्त्तिके॥१०॥ तत्सर्वदा वज्र
नीयं कार्त्तिके तु विशेषतः॥ दध्मेनैद्विपक्वं च मसूरान्नं सवल्लं॥११॥ उद्दाल
काः पयुधितमन्नमाभिषमुच्यते॥ वृताकानि पशो लोनि तु विकाचकं लिंगं॥१२॥

कार्त्तिके

१८

विंवीफल्गानि त्रपुंसं पल्लशाकेषु चामिषं ॥ गेजनेरक्तमूले च पलांदुलशुनंतथा ॥
 ॥१३॥ सर्वदेवामिषाणि स्युः कार्त्तिके तु नृत्यजेत ॥ वृशरान्तं पायसं च अन्न
 नार्थे सिदाद्यते ॥१४॥ ज्ञेयं तदमिषं मार्गद्विशरान्नं न दुष्यति ॥ सोमं तु सर्वदा न्या
 ज्ये कार्त्तिके तु विशेषतः ॥१५॥ पयसां सैः स्वमांसां नित्यः पुष्पांति न राधमः ॥ पर
 जन्म नित्यं सर्वविषयां जायते दमिः ॥१६॥ बालान्मृगान्पक्षिणां वा तथा बाल
 फल्गानि च ॥ घानयेति दुरात्मानो जायते मृतबालकाः ॥१७॥ सर्वाणि कत्रदाना
 नि सर्वतीर्थान्यथैकतः ॥ सर्वत्र तान्येकतश्च अहिंसा कल्याणसमं ॥१८॥ एवंचिवा
 यं जुंजीयादन्ने विष्णुनिर्वादे ॥ वैश्वदेवस्यांतेरतु यः प्रागखतिभिश्चुकः ॥१९॥
 चोडा लोवाथचैरोवा विष्णुस्त्री न संशयः ॥ सायं काल उषः काले वैश्वदेवस्य चां
 तरे ॥२०॥ अतिथिर्विमुखायाति स तु दुःखस्य नाजनं ॥ एवमुक्त्वा च मेत्यश्वाद्य

१८

षोष्ठिं नतिष्ठति ॥२१॥ दंतोष्ठिं शलाकाभिर्निहरेन्नैवयीडयेत् ॥ दंतं यदंतं स
 लम्बं मुखेष्टं तत्तुदं तवत् ॥२२॥ तन्निष्काषणं तस्यात्कदाचिदुधिरागमः ॥
 चांद्रायणं त्रयं कुर्यात्तस्य संशुद्धिहेतवे ॥२३॥ नक्षत्रं मुखे च शुध्यति तुलसीती
 र्थवारिणा ॥ तुलस्याधारणं कार्यं कार्त्तिके तु विशेषतः ॥२४॥ तुलस्यां सर्वतीर्थी
 नितुलस्यां सर्वदेवताः ॥ कार्त्तिके मासि तिष्ठति नात्र कार्या च चारणा ॥२५॥ य
 स्यैव मृत्युसमयं तुलसीमुखं संस्थिता ॥ महापापो दुराचारः कीकटी वापि संस्थि
 तः ॥२६॥ नयात्यसौ संयमनीं विष्णुलोके महीयते ॥ तुलसीमंजरीभिर्यो विष्णो
 षशिवस्य च ॥२७॥ सहस्रनामभिः पूजायः कुर्याद्विद्वत्तत्परः ॥ विद्वान्ने केच
 तैस्तस्य सर्वपापै प्रमुच्यते ॥२८॥ तुलस्यं मृतजन्मासि सदा लोके शर्वप्रियः ॥ कश
 वार्धे विचित्रा मि वरदा भवशोभनः ॥२९॥ मे त्रेणाने न तुलसी तु सा दूरं हरं तु

कार्त्तिके

१७

ये॥ अंगणे तु समाजो कृतुलसीनां कंदवं ॥ ३० ॥ तद्गुहं नाविशत्येव यमदूतानसे
 शयः॥ यत्किंचिदीयते दानं तुलस्याच समन्वितं ॥ ३१ ॥ अपात्रे पि प्रयुक्तं ते न्न त्रे जे
 न्तरकं नरः॥ संसरत्यवहार एदि न शेषे समापयतु ॥ ३२ ॥ सायं काले पुनर्गच्छेद्द्विष्णो
 ईवालयं प्रति ॥ संध्यां हस्तान्तरदीपा प्रयुं जीतयथा बलं ॥ ३३ ॥ निशाया प्रहरा
 ये कुर्यात्जागरणं सदा ॥ ब्रह्मचर्यं व्रतं कुर्याद्वा गीया यद्वै तौ तथा ॥ ३४ ॥ तथा का
 मयमानो वागच्छं सन्न दोषनाक् ॥ हरिं सेतुं एय कार्यं स्थागो वा स्वप्नवस्तनः ॥ ३५ ॥
 मासां तो हृतवर्ग्या यदस्ता तद्गुत पूतये ॥ सर्वव्रतानि चैकत्र सर्वव्रतमथेकतः ॥ ३६ ॥
 तस्मात्सर्वप्रयत्नेन सत्यं संभाषयेत्सदा ॥ अन्यधर्मेषु धिहितः कुलजातिविनागतः ॥
 ३७ ॥ अधिकारी कार्त्तिके तु सर्व एव जनानुवेत्तु ॥ कलौ कलुषचित्तानां मुपायानेव
 वर्त्तते ॥ ३८ ॥ उद्धारार्थं कार्त्तिके कस्य व्रतं कुर्यात्तदेदितः ॥ तावद्गुहं जीतया पाणि ब्रह्मह
 त्यादि कार्त्तिके च ॥ ३९ ॥ न हतुं कार्त्तिके स्नाने यावज्जंतु निरादरात् ॥ गोप्रासः का

१७

र्त्तिके मासि विशेषाद्यैस्तदीयते ॥ ४० ॥ तेषां पुण्यफलं वक्तुं न शक्नोति पिताम
 हः ॥ विष्णुदवालयं प्राप्तः संमार्जयति कार्त्तिके ॥ ४१ ॥ तस्यैव कुंठयुवेन जाय
 ते मुहुरेग्रहो दयात्कार्त्तिकमासे तु धर्मकाष्ठानि भरिषः ॥ ४२ ॥ न तं तु पुण्यस्य
 नाशास्ति कल्यकोटिशतैरपि ॥ सुधादि लापयत्युक्तं कार्त्तिके विष्णुमंदिरं ॥ ४३ ॥
 चित्रादि कलिवेदापि मादते विष्णुसन्निधौ ॥ रात्रि शेषे न वेत्तानं मुत्तमं विष्णु
 तुष्टिदत्तं ॥ ४४ ॥ सूर्यादये मध्यमे तद्यावन्नास्मानि कृत्तिका ॥ तावदेव नुवेत्तु
 न मन्यथा तन्न कार्त्तिके ॥ ४५ ॥ दवालयं वार्त्तीर्य वाहता दुष्टेष्टैकरः ॥ तैमाचये
 तियलो कास्तेषां धर्मस्वनेतकः ॥ ४६ ॥ स्नाने स्त्रीभिर्विधातव्यं गृहीत्वा द्वाधीधव
 स्यच ॥ अष्टप्रायस्कृतं कर्म न त्तीरं तस्मै ये व्रजत ॥ ४७ ॥ स्त्रीणां नारस्य यशोध
 र्मे न त्तीरं प्रास्य काश्यप ॥ कुर्यात्सहस्रपापानि न त्तीजो यासमाचरत ॥ ४८ ॥

कार्त्तिके

२०

सैव धर्मवती लोके न जायेत तत्र तादिना ॥ दूरिदः पतितो मूखो दीनोऽपि य
दि चेद्भवः ॥ ५९ ॥ तादृशः शरणः स्त्रीणां तस्या गान्धिर्ये त्रे जेतु ॥ इति स
नकुमारसंहितायां कार्त्तिके माहात्म्ये सप्तमाध्यायः ॥ ७ ॥ अरुण उवाच ॥
कस्मिन्तीर्थे विशेषेण फले कार्त्तिके संभवः ॥ सेत्रे वा एतदाख्यातं भगवन्
श्रुतं नाबन ॥ १ ॥ स ये उवाच ॥ यत्र कुत्रापि कर्त्तव्यं जलस्नाने तु कार्त्तिके ॥ ततो
दशगुणं पुण्यं शीतं तार्यनिमज्जनात् ॥ २ ॥ ततः शतगुणं पुण्यं बीहः कृपाद
कैरुत ॥ कृपात्सहस्रगुणं तं फलं वापीनिषेक्तम् ॥ ३ ॥ ततो युतगुणं पुण्यं
तडागस्नानेन तं भवत् ॥ ततो दशगुणं पुण्यं निःसैर्युनिमज्जनात् ॥ ४ ॥ त
तो धिकतरं पुण्यं नदीस्नानस्य कार्त्तिके ॥ नद्या दशगुणं पुण्यं तीर्थे स्नानेन
मात्मना ॥ ५ ॥ ततो दशगुणं पुण्यं नद्यो यत्र तु संगमः ॥ नदीत्रयस्य संगे पुण्य

२०

स्थानानि विद्यते ॥ ६ ॥ सिंधुः कश्माचरेण च यमुना च सरस्वती ॥ गो
दा वरीषिपाशाचनेदाचतुस्रामही ॥ ७ ॥ कावरी शरयू सि प्रातथा चर्मण
ती नदी ॥ वितस्ता वेदि काशेण वेत्रवत्य पराजिता ॥ ८ ॥ गंडकी गोमती पू
र्णा च ह्यपुत्रसरा तमे ॥ वाग्मती च शतद्रुच तथा बद्री काश्रमः ॥ ९ ॥ दुर्वा
कार्त्तिके त्वेते तीर्थान्यर्शनं बोधम ॥ सर्वान्यापि स्थले न्यश्च आर्यावर्ते तु पु
ण्यदः ॥ १० ॥ काकापुरी ततः श्रेष्ठा ततो कीची ह्यस्मृतं ॥ अने ते स नवसति
वीराहसत्रमेव च ॥ ११ ॥ चक्रेश्वरं ततो पुण्यं मुक्तिश्च ततो धिकं ॥ अवंतिका त
तः श्रेष्ठा ततो बद्री काश्रमः ॥ १२ ॥ अयोध्या च ततः श्रेष्ठा गंगा द्वारं ततो धिकं ॥ ततो
कनखलं तीर्थं ततो मधुपुरी वरा ॥ १३ ॥ एकोपि कार्त्तिके मासो मधुराय मुनाजंज
ये स्नोता तं तु वैकुण्ठं वहुकालं वसंति हि ॥ १४ ॥ राधादामोदरो सेत्रस्वयं स्नातस्ते को

सिक्ते ॥ अतोमधुपुरीश्रामुना च विशेषतः ॥ १५ ॥ द्वारवतीततः श्रेष्ठं प्रत्यहं स्नाति
 केशवः ॥ बाउशस्त्रीसहस्राणां सा ईयादवसंयुतः ॥ १६ ॥ द्वारकायामृत्तिकयातिष्ठ
 कोयेनमस्तके ॥ धार्यते सौनरो जयाजीवन्मुक्तो न संशयः ॥ १७ ॥ द्वारकास्नानमा
 हात्म्यं न वक्तुं शक्यते मया ॥ गोविंदं दर्शितं चिन्तानां जायते पुण्यं नारत ॥ १८ ॥ ततो
 नागीरशी श्रेष्ठाय त्रिविधेन संगता ॥ तस्माद्दशगुणं पुण्यं तीर्थं राजे विराजते ॥ १९ ॥
 नामोच्चारणमात्रं गंगायाय स्पर्शं नैव त ॥ न तसहस्रतीर्थानां यात्रास्नानं न श
 प्यते ॥ २० ॥ गंगा गंगेति या ब्रूयाद्या जना नो शतैरपि ॥ मुच्यते सर्वपापेभ्य विबु
 लोकं संगच्छति ॥ २१ ॥ येष्वां येषां तु पापानां प्रायश्चित्ते नो वद्यते ॥ तानि तानि विन
 श्यंति गंगा चिदास्तस्य शतः ॥ २२ ॥ ये वदन्ति नदीं गंगामेव न रानरकोकसः ॥ अयं
 ब्रह्मदेवः साक्षान्महेश नदुतः स्वके ॥ २३ ॥ ब्रह्म विबुधमुपमहेशाद्याः सर्वे गंगमुपा

सते ॥ कुले वर्षे सहस्राणि विबुधस्य सति मेदिनी ॥ तदध्वं जानुवीतोयं तदध्वं देव
 तागणः ॥ यो वत्तिष्ठति गंगात्र तावतीर्थानि सन्ति च ॥ २४ ॥ स्वस्वस्थाने नृणां पा
 पेतावदेव हरेति च ॥ यदेतादृश्य गंगा स्यात्को वा तस्यापमाहरत ॥ २५ ॥ विचार्येव
 तु तीर्थानि गमिष्यति धरा ततः ॥ तस्मान्मुनीश्वरा सर्वे यावत्तिष्ठति जानुवी ॥ २६ ॥
 तावच्चक्रियतो धर्मस्ततो धर्मान्निर्वाप्यते ॥ समाधिं गृह्य सुदृढं यावत्ततयुगे
 नैव त ॥ २७ ॥ अन्यथा कलिकाले च भ्रशनीया न वत्सुधीः ॥ ततः श्रेष्ठतराकाशी
 यस्यानाशो न जायते ॥ २८ ॥ यदा श्रृणो गंगां पिसर्वपापं व्यापाहति ॥ काशिकाया
 नैव नाशो ब्रह्मण्यपि मत्स्येति ॥ २९ ॥ तया काशी कृतं कर्म सुकृते वाथ दुष्कृते ॥
 नैव नाशो समायाति कल्पकादि शतैरपि ॥ ३० ॥ यद्देशेनार्थं गंगां पिजातु उत्तरकाशि
 नी ॥ तस्यापे च नदी तीर्थं त्रिमुक्तो केषु विभुते ॥ ३१ ॥ मया यत्र तपस्तपं प्रस्वदास्ति

एतन्दी ॥ गजसीशदधो जोगे गंगायासहसंगता ॥ ३३ ॥ धृतपापापितत्रैवचंद्रो
शकसमुद्रवा ॥ रदाशकसमुद्रता स्वये जगीरथीस्थिता ॥ ३४ ॥ विभारशसमुद्रता
यमुनातत्रचागता ॥ ब्रह्माशसे भवायत्रदृश्यते च सरस्वती ॥ ३५ ॥ तीर्थपंचनदेना
मनुमाविकैविराजते ॥ आगतिकार्त्तिकमासिरोरवेनरवे गता ॥ ३६ ॥ अत्रोशतेतु
पितरो वेशमाके न विघ्नाति ॥ कश्चिद्वायवतोऽप्रागुपापंच न देशुने ॥ ३७ ॥ अस्मा
केतप्रागुपायन्तरकाण्वितारके ॥ तीर्थराजादितीर्थानि प्राप्ता कार्त्तिकमासके ॥ ३८ ॥
स्नानार्थं पंचगंगायां समायांति न संशयः ॥ दुर्वा तुल्यपापानि स्नात्वा पंच न देशुने ॥
३९ ॥ विंदुमाधवमन्यच्यमुक्ते ॥ जन्मांतरं न वेत् ॥ दद्याद्वात्रो पंचनददीपं याविधि
पूर्वकं ॥ ४० ॥ तस्य वंशे प्रजायंत बालकाः कुलदीपकाः ॥ कार्त्तिके मासि याविप्रागभ
स्तीचर सन्ति यौ ॥ ४१ ॥ शतसूरी जयं कृत्वा मंत्रसिद्धिः प्रजायते ॥ सर्वतीर्थानि ग

च्छंति तत्ततीर्थे दने खलु ॥ ४२ ॥ यात्रार्थं काशिकास्थानिनयांति कपि सारेण ॥ तानि सर्वाणि
चायांति स्नातुं पंचनदेषु ने ॥ ४३ ॥ मणिकर्ण्यपि चायांति पुर्यादीनां तु काक्था ॥ दुर्लेभो मानु
षादहं दुर्लेभा काशिकापुरी ॥ ४४ ॥ तत्रापि कार्त्तिके मासि पंचगंगांति दुर्लेभा ॥ ये स्नानेका
र्त्तिके माससहसं च न देशुने ॥ ४५ ॥ सर्वतीर्थे हतस्नानात्फलकां देगुणं न वेत् ॥ वाराणस्यां
तु ये स्थिता त्रिवर्षे कार्त्तिकव्रते ॥ ४६ ॥ सापागसांगे ये मर्ये ॥ हते न तेषु कतस्यैः ॥ इह लोके
फलं तेषां प्रत्यक्षं जायते रवग ॥ ४७ ॥ संपत्त्या चैव संपत्त्या यशानि धर्मवृद्धिभिः ॥ न वेति सं
युता वृहिकमन्यज्जातु मिच्छथा ॥ ४८ ॥ इति श्रीसनकुमारसंहतायां कार्त्तिके मासात्तय अष्टमा
ध्यायः ॥ ४९ ॥ ऋषय ऊचुः ॥ कार्त्तिके स्युपांगानि हतानि कथयं नुनः ॥ हतेषु येषु भवति संपू
र्णकार्त्तिकव्रते ॥ १ ॥ बालाशिवन्या ऊचुः ॥ अश्विने शुक्लपक्षे तु नवद्यां चैव पूर्णिमा ॥ तत्रादौ
पूजनं कुर्याद्भियां जागर्त्तिपूर्वकं ॥ २ ॥ नारिकेलोदकपीत्वा अक्षक्रीडां समाचरेत् ॥ निशीथं
रदालसमीको जागर्त्तिना ध्यात्वा ॥ ३ ॥ जगत्प्रभुमतीति स्यात्त्वोक्तं चेष्टावत्कनी ॥ तस्मै च

कार्त्तिक
२३

ते प्रयच्छामि यो जगत्तिमहीतजे ॥४॥ सर्वथैव प्रकर्तव्यं व्रते दारिद्र्यभीरुनि ॥ ए
तद्भूतप्रभावेन वलितोऽपि धनी भवतु ॥ ५ ॥ अथ यः कुचुः ॥ वलितप्रोच्यते कोऽसौ लब्धवान्
कुतोऽन्नं ॥ एतद्दिस्तरतोऽन्नं बालस्वित्याः परंतपोः ॥ ६ ॥ बालस्वित्याः कुचुः ॥ ब्राह्मणं वलि
तानाममागधः कुशसे नवः ॥ नानाविद्याप्रवीणो सोऽध्यास्मान् परायणः ॥ ७ ॥ याचने मरण
तुल्यं मन्यते स हि ज्ञातमः ॥ गृहागतं स गृहं हति नान्ययाचयते क्वचित् ॥ ८ ॥ तस्य जायमाना
चेऽदीनित्यं कलहकारिणः ॥ मद्गम्यः स्वर्णरूप्याङ्किकां दिव्यं धितः ॥ ९ ॥ नानामाल्यां व
रधरादृश्यादवांगना इव ॥ अहं दारिद्र्यं गृहं पतितास्मिदुरास्वित् ॥ १० ॥ लब्धज्जामो बाध
तनि संज्ञातीनां मुखदर्शने ॥ धिगस्तं चेत्तद्विद्याया निर्वर्धनं स्य कुलस्य च ॥ ११ ॥ एवं
वदति लोकेषु न करोति पतीरितं ॥ संकल्पं कृतं वस्येकं यद्यद्गत्तं विदध्यति ॥ १२ ॥
विपरीतं करिष्यामि या बल्लुक्ष्मीः प्रसीदति ॥ न चैः पाषाणं बुद्धं चौर्यं कुरु नृपाल
य ॥ १३ ॥ आनीय ताधने भूरिने च तं ताडयाम्यहं ॥ सूर्यो रादति नाश्रातं कदाचिद्

२३

दुःखादिति ॥ १४ ॥ स्वकपालं ताडयति एवं ज्ञेयते पतिं ॥ सोऽपि तस्यास्तु चरितं या
चनदुःखनीतितः ॥ १५ ॥ नो वाच वचने किंचिद्यथालो जेतोऽपि तः ॥ एकस्मिन् आ
द्वपसतु उद्दिग्दो भूदि ज्ञातमः ॥ १६ ॥ एतस्मिन् तसरे सर्वे आद्व सामग्री कुरु ॥ वेत्त
ते गृहीणी चेयं करिष्यति किंच न ॥ १७ ॥ इत्युद्दिग्दं मनो विप्रो न जायति किंच न ॥ चि
तया विष्टमवतं मायया मित्रमुत्तमं ॥ १८ ॥ नो भ्रातृणां पतिव्यातं तस्मिन् न न्यागते सति ॥
नो वाच पूर्ववद्वातो मित्रं वचनं मन्वीत ॥ १९ ॥ नो वाच वलितचित्तं ते किमर्थं चित्तया न्वि
ते ॥ अवश्यं स्वधिया कृत्वा चित्तं ते निर्दोषम् ॥ २० ॥ वलित उवाच ॥ अधुना पितृप
क्षेपितुः यादं समाचरेत् ॥ गतं ॥ सामग्री कंचास्ति गृहं विपरीतं करिष्यामि ॥ २१ ॥
कथं संपद्यते आर्द्धमिति चिंता मुता स्म्यहं ॥ गणपति रुवाच ॥ धन्यासि ह्युत्तरुत्यासि
जायं यस्य दृशी गृहं ॥ ब्रूहि त्वं वैपरीतं न न्यायकार्यं करिष्यति ॥ २२ ॥ वलितस्तु
थेत्फल्गो सायं भार्या मे भोषत ॥ अनर्थं कुरु कंच डिपरस्वः आदं कंच पितुः ॥ २३ ॥ न स्या
पितृधनं यस्मान्मदर्थं तस्वपापकं ॥ तस्मात्तु शीघ्रं पाकं कुरु दुष्टं कर्तव्यं च ॥ २४ ॥

कार्त्तिक

२४

श्राद्धेण्योद्यतकाराः शोचाचारविवाज्जिताः॥ निमंत्र्यास्तेत्यथानेद्रेनोत्तमास्तेकृदाचन॥
 ॥२५॥ इति नैवेद्यवचः श्रुत्वा संपन्नस्तमहान्कृताः॥ निमंत्रिताश्चसिद्धिप्राः कालेपाकः
 कृतःस्तथा॥२६॥ विपरीतैरेवार्कैश्चाहुं संपादितंतथा॥ पिंडदानंततः कृत्वा जायव
 चनमब्रवीत्॥२७॥ विसृज्य पिंडान्नीत्वा त्वेक्षिपगंगाजलेभुजे॥ पिंडानीतास्तथेत्यु
 क्ता शौचकूपे व्यचिक्षिपत्॥२८॥ तत्पुत्रावलि तोदुःखीव नृबाकुलिताननः॥ क्रोधा
 द्विनिर्धयो गेहात्तेकल्यैकृतवानिति॥२९॥ लक्ष्मीर्द्यौर्प्रसन्नास्यात्तदान्नं नृसयाम्य
 हं॥ तावत्तदपलाहारीवनमध्ये वसाम्यहं॥३०॥ इति सकलन्यसाविप्रागहने निजने
 वने॥ एकोधर्मनदीतीरे वृक्षवल्कलधारकः॥३१॥ विंशद्दिनानि निवसदागतात्त्रिषष्ठीं
 मा॥ कालीवंशसमुद्भूताः नागकन्याः सुखाचनेः॥३२॥ निवसन्ति वनतोष्मन्त्रतेचक्र
 रमाप्तये॥ श्वेतीकृतैस्तु सुधियाग्रहचंदप्रज्ञापमं॥३३॥ मेडलानि विचित्राणि नानाधि

२४

हैकृतानिच॥ पंचाश्रुतानिरत्नानिदर्पणखादनानिच॥३४॥ स्थापयित्वेदिरापूजाकृ
 तानाभिः प्रयत्नतः॥ एवंतुप्रथमया मोबालाजिर्नति एवहि॥३५॥ प्रारब्धंचततोद्यते
 तुर्यतास्तनलेर्निर॥ चतुर्नस्तु विनाशारिणीक्रीडनं नैवजायते॥३६॥ तस्मान्मृग्यस्त्री
 यस्तविचार्येवंविनर्गता॥ कन्यैकानुनदीतीरे ददर्शवलि तं द्विजं॥३७॥ ज्ञात्वा तं सधु
 चरितं सचितंच मुरवाकृते॥ उवाच वचनं चास्दिजकोसिसमागतः॥३८॥ याद्यद्युक्ती
 डि त्वेद्युतं लक्ष्मीप्रीतिकरं परं॥ इत्थंतद्वचने श्रुत्वा वलितो वाक्चमब्रवीत्॥३९॥ वलि
 तउवाच॥ द्यूतेन क्षीयंतं लक्ष्मी द्यूताधर्माव नश्यति॥ मुग्धा बहदसं किं त्वेक्यं लक्ष्मी
 प्रसीदति॥४०॥ कन्योवाच॥ जायसे त्वंपंडितवल्कर्म ते स्तितु मूर्खवत्॥ इत्यस्य मुक्तप्राण
 योद्यता लक्ष्मीप्रसीदति॥४१॥ द्यूतक्रीडंतु हत्वेव कोतु कं पश्य चंदिरं॥ इत्युक्त्वा सोतयो
 नीतो क्रीडार्थं स्वस्य मंदिरं॥४२॥ दिवा तस्मै नारिकेलजलेन स्नानादिकं तथा॥ प्रारब्धंच

कार्त्तिके

२५

ततोद्यते श्रीलक्ष्मी प्रीयतामिति ॥४३॥ लापितानि चरत्तानि कन्याभिर्ब्राम्हणेन तु ॥ को
पीने लापितं स्वीयतामिति निजितमेव तत् ॥४४॥ ब्राह्मणः क्रोधसंयुक्तः किं कर्तव्यमया
धुना ॥ उपवीतं लापयित्वा ततः स्वीयकलेवरं ॥४५॥ लापयिष्यति निश्चय उपवीतं ल
लापसः ॥ तामिजितं च तदीपशरीरं लापितं स्वकं ॥४६॥ ततो धरात्रं ज्ञातं लक्ष्मीनारा
यण उवाच ॥ आगतो लोकचरिते द्रष्टुं विप्रं ददर्शितः ॥४७॥ व्युपवीतं वि को पीने चितयाति
हशीकृतं ॥ उवाच वचनं विष्णुः शृणु त्वं पद्मलाचने ॥४८॥ तव व्रतं करं विप्रं कथं जातं स
चितं के ॥ तस्मादनेन वृत्तिप्रलक्ष्मीव तं सुखाचितं ॥४९॥ इति विष्णुवचः श्रुत्वा पद्मयासौ
कराक्षितः ॥ बालास्त्रिचहरो जातस्तत्काले मदनाय मे ॥५०॥ ततः कामनसं विद्वाः स्नास्त
यानागकन्यकाः ॥ विप्राय वचनं प्रोचुः शृणु विप्रं तपोधन ॥५१॥ यद्यस्माकं भिजितं स्त्वे
चेद्भूतीस्माकं वचो नृगः ॥ वयं त्वया निजिताश्च द्रष्टुं यच्छसितथा कुतः ॥५२॥ इति तदनेन
नेश्वरः तथा मन्यसचिद्विजः ॥ क्रीडनात्तामिजिता कन्याः गोधर्व एव विवाहिताः ॥५३॥

२५

तासां रत्नानि ताश्चापि गृहीत्वा स्वगृहं गच्छ ॥ प्राप्तं चेदंति रत्नकारा नयेदं जाग्यमुत्तमं ॥५४॥
तस्मात्समानिता चेदंति सापि प्रीता बभूवुह ॥ चकार स्वामिनश्चाज्ञां इत्यं लक्ष्मीव्रतं वि
दे ॥५५॥ बहुरात्रि व्यापिनीया सा त्रपूणी विशिष्यते ॥ एवं लक्ष्मीव्रतं हृत्मानदरिद्रान
दुःखनाशकं ॥५६॥ कथां श्रुत्वा विधानेन व्रतस्यापि पूज्यं लब्धं तत् ॥ इति सनत्कुमारसोहता
यां कार्तिकमाहात्म्ये लक्ष्मीव्रतारव्याने नाम नवमाध्यायः ॥५७॥ हस्मादिमासक्रमतः
कार्तिके स्यादिमातिथिः ॥ आकाशदीपदानं तु कुर्वतु द्विजसंज्ञमा ॥५८॥ तुल्याति
लंते लेन सायं संध्यासमागमे ॥ आकाशमकेयो दद्यान्मोसमकेनिरंतरं ॥५९॥ सश्रीका
यश्रीपतयश्च यानसं विमुच्यते ॥ आकाशदीपवेशस्तु वैशङ्कतोत्तमो न वेत् ॥६०॥ मध्य
मो न व हस्तः स्यात्कनिष्ठः पंचहस्तकः ॥ यथा दूरस्थे तेलो कंदश्चादृश्या के व द्रवते ॥
॥६१॥ तथा मन्दि करं द्रष्टुं दीपदानं विशिष्यते ॥ वेशस्य नवमांशे न लंबा कः शीपता किका

॥१॥ मयूरपिच्छमुष्टिं वा कलशं वा परि न्यसेत् ॥ विष्णुप्रीतिकरो दीपः पीतुद्धारस्य कारकः ॥ ६ ॥ एकादस्यास्तलाको हा दीपदानमतेष्विच ॥ दामोदराय न नस्तितुल्यया ल्याया सह ॥ ७ ॥ प्रदीपते प्रयच्छामिनमो नताये वधसे ॥ आकाशदीपसदृशं पीतुद्धारकरं नहि ॥ ८ ॥ अत्रार्थकथयिष्यमिचेति हासं पुरातनं ॥ विप्रानवच्चैविंध्यादौ हविर्कोना मतापसः ॥ ९ ॥ वेदशास्त्रप्रवीणश्च ज्ञानविज्ञानसंयुतः ॥ तस्य पुत्रद्वयं जातौ चित्र जानुमनो जवौ ॥ १० ॥ वेदपारादिनिरतोऽजोधर्मपरायणः ॥ द्युतस्य वासनं जातं तयो र्वैवस्य यागतः ॥ ११ ॥ व्यसनंतु तैव पि तु द्यं विनाशितं ॥ जीतं पूरस्त्रीव्यसनं युवाव स्थावता तयाः ॥ १२ ॥ न जायते निर्धनानोद्युते वश्यास्त्रियापि च ॥ चौर्ये विधीयतात स्मादेवं मंत्रयतु श्रुतो ॥ १३ ॥ चक्रतुस्तत्र चौर्याणि लाके ज्ञाता विमाविति ॥ ततः संस्यज्य तंदे शययतु गहनं वनं ॥ १४ ॥ मृगयाः जीविनो जातो सर्वधर्मबहिष्कृतौ ॥ प्रातः स्नाने प्र

कुर्वन्तौ वेकधर्मसमाश्रितौ ॥ १५ ॥ तस्मिन्वने निवसति भिल्लं द्रो जिल्लिहल्लुकः ॥ न नानीना मतत्कन्यासौ दयस्य कशवधिः ॥ १६ ॥ दृष्ट्वा तौ तहणेशूरा उजावपितया वृते ॥ तया सर्वं पितु द्यं ता न्यामे वसमर्पितं ॥ १७ ॥ एकधर्मसापि चक्रपित्रर्थं दीपदानकं ॥ एकदा तु त या प्राक्तो न नान्या जातरा उजौ ॥ १८ ॥ अद्य मज्जनकं आहं लुठनीयानकं परिहा ॥ उजाव पि युवा विप्रो मया जे न्यो यथे सितं ॥ १९ ॥ अन्यपि कचिद्दुप्राश्नन् मया जे न्यास्तु सर्वं या ॥ ब्रह्मचर्यव्रती चाहं युवा मपितया विधौ ॥ २० ॥ मया सह न संवेधः कीयतामिति चा हसा ॥ ततस्तयाति संजारा मां सानि विविधानि च ॥ २१ ॥ शापपाकारि कं सर्वं सम्यगिति धा दितं तथा ॥ ता न्यो नुक्तं यथे च तु वक्ती च कनीयसा ॥ २२ ॥ ततश्चाजीर्णम नवदसा ध्ये सविलंबं वक् ॥ ततश्चाकवशं प्राप्नो वने तस्मिन्म नोजवः ॥ २३ ॥ विधाय मने दे नी तः संयमिन्यां च कुटितः ॥ चित्रगुप्तस्तु तं दृष्ट्वा दूता न्याकामिदं व्रीता ॥ २४ ॥ नयं त्वने दुपापिष्टं मंधतामिस्व संज्ञक ॥ त्यजंतु कुंभीपाकं च शिर्षं संस्फोटयंतु च ॥ २५ ॥ कुंभीपाकं

कार्त्तिक
२७

ततः क्षिप्रो नायं तस्मिन्निपच्यते ॥ अंधतामिस्त्रकेत्यक्तस्तत्र पश्यति दूतवत् ॥ २६ ॥ इत्या
श्वर्ययुता दूता धर्मे राजव्यजिज्ञप्सुः ॥ दूता ऊचुः ॥ कुंभीपाको तिसृष्वेक्षिप्रोस्मानिर्मे
नोजवः ॥ नैतस्य जायते पीडा स्नाति मर्यो यथा जले ॥ २७ ॥ यम उवाच ॥ आनीयतां त
तस्मै लीमीषत्युपये मेनाजवे ॥ धर्मे राजा जया तैस्तसमा नीता स्य संनिधौ ॥ २८ ॥ दृष्ट्वा
तंधर्मे राजा पिदूतानां जापयन्निति ॥ सदा स्य स्नानशीलत्वात् कुंभीपाको न दधते ॥ २९ ॥
न नान्या कल्पितो दीपः पित्र्यगर्गने शुभे ॥ निक्षिप्त एतद्दस्ता तस्मिन् दिशंश फलं नुयत ॥
॥ ३० ॥ अनेन लब्धं तस्यैव पुण्यात्तामिषनाशनं ॥ पुण्यद्वयजरादस्य निरये वसति नो ह ॥
॥ ३१ ॥ तस्मात्सिद्धाच्च देहो यत्रियतं कर्म नोग जाक ॥ ततः पिशाचो न तस्मिन्नेव
॥ तुल्यप्येव ॥ ३२ ॥ ग्रहादिन्या दत्तमन्त्रे पुक्ता तत्रैव तिष्ठति ॥ एकदा तु चतुर्दश्यां संध्याका
ले उपस्थिते ॥ ३३ ॥ तस्मै पक्षदीपदानं कर्तुं पिता हतायसा ॥ न नान्य पुगतान् जनीमगया
र्थं विचिन्ततः ॥ ३४ ॥ स्नात्वा स्वस्वावरं धत्ते नाना लंकारभूषिता ॥ ययौ सा दीपदानार्थं

२७

मां ज्ञाता ते नरक्षसा ॥ ३५ ॥ पूर्वजन्म नि संवेधो ये घोयघो प्रजायते ॥ त एव भूते र्वर्ष्ये ते न क
दाचि स्य रजना ॥ ३६ ॥ तेन भूषण तु सा बाळा क्षाणा न्गता वचनवह ॥ नेक्ता भूषण काद्ये च
जहास चरु रोद च ॥ ३७ ॥ गीतं गायति चात्मानैकदाचि तापयत्यपि ॥ नृत्यं च कुरुते क्वा
पि क्षाणा दं ते श्रवा दिति ॥ ३८ ॥ सर्वं निष्ठा भिल्लुपत्य स्तुहा सा दासिकास्तथा ॥ ज्ञात पुत्रा
दयः सर्वे आगतास्तु सहस्रशः ॥ ३९ ॥ कश्चिद्दत्तिवातायं कश्चिद्दत्तिपिशाचकः ॥ डा
किनी शकिनी केचिदभिचार मथापरे ॥ ४० ॥ यस्तु देवेदानवे च धत्तुरादिक न क्षणं ॥ त
केयंति परे लोका दुष्ट जीवस्य देशने ॥ ४१ ॥ प्रियतां वच्यता मे को धृष्यतो दीप्यतो परः ॥
कुश्चिन्मंत्रयते तां च नेष जं केपि कुर्वते ॥ ४२ ॥ एतस्मिन्नेतरे जत्ती चित्र नानुःसमाय
यो ॥ आकाराति स्म मंत्रज्ञा उपाया बहवः कृताः ॥ ४३ ॥ केचिन्तोदयते सापि केचिद्दत्ति
गच्छति ॥ केचिद्दीपयते त्यर्थं बलात्यधिकदा चन ॥ ४४ ॥ बलिदानानि नृणां हतिगण

कार्त्तिक
२८

मीतिवदत्यपि ॥ बद्धा कचिद्वारे केनतिष्ठतेतिमुमुक्षुता ॥ ४५ ॥ निनतिशृंखलाकापिगृहं
पातयतिक्वचित् ॥ एवजातत्तसाध्यासाग्रहमर्थानिवेशिता ॥ ४६ ॥ एकदातेनमार्गं
बहुशंकरलाजना ॥ पंचदशद्वंद्वंकरलेश्वरशासनात् ॥ ४७ ॥ नोदेमासिप्रस्थिते
स्तिस्तद्देहवर्सातिष्ठता ॥ तयोमध्यमुधीकश्चक्षोपां चनदंस्तेवं ॥ अपृषद्दामरहादि
विष्णुपंजरकादिच ॥ तत्पुत्रातुपशाचोसाजातःप्रसवस्थमानसः ॥ ४८ ॥ सत्राद्युवधन
द्यंचयत्काचघांसुसंस्थितः ॥ ततस्तनतुमुक्तनशयनायास्तः ॥ ४९ ॥ विष्णुसंस्थान
शुध्यर्थपंचनयुदकेचैते ॥ इतस्ततस्तस्मिन्सिद्धिदवःपतितः ॥ ५० ॥ इतोनेतस्यसमुत्प
न्नोवेदुस्पर्शनमात्रतः ॥ उवाचवचनेचारुकेनवेतःसमागता ॥ ५१ ॥ तोयमेतत्स्थितंकुत्रैकं
वाज्ञानादकेचिदे ॥ दत्ताकेचिन्प्राशनार्थं दीयतास्वल्पमर्वाहा ॥ ५२ ॥ विष्णुनातेनदत्तंजले
पांचनदंस्तुने ॥ तस्यैवाविमलबुद्धिः ॥ एतदेवास्यजायत ॥ ५३ ॥ पूर्वजन्मचसेस्मारयम

२८

लोकेयमंभया ॥ गत्वाजातश्चरत्तेषुतादीनेरुदसः ॥ ५४ ॥ आत्मनश्चगतिःप्रोक्ताउपा
योस्त्याविधीयता ॥ जात्रासर्वकार्पिण्टकाः ॥ एष्टस्तेत्रयुरादरात् ॥ ५५ ॥ कार्पिण्टकाऊचुः ॥
जानातिकाशीतीर्थी नोमहिमाकरलेश्वरः ॥ यज्जलस्यप्रनावनपिशाचोभूत्समातिकः ॥
॥ ५६ ॥ अस्माकेदीयेतराज्ञाएकोग्रामश्चवर्षिकः ॥ स्वर्णमुद्राशतेकाशीजलाहरणहेतवे ॥
॥ ५७ ॥ गम्यतांपंचदिवसेर्नवद्विः ॥ काशिकीपुरी ॥ तिष्ठतिपीडितास्तत्रविचार्यागतिस्तमा ॥
॥ ५८ ॥ एवेतद्वचनंश्रुत्वागृहीत्वासधनंबहु ॥ सकुटुंबःकाशिकोसददर्शहरसेवितो ॥ ५९ ॥
काशीप्रवेशकालेतुगणैरौदैनिराकृतः ॥ तच्छरीरात्पिशाचोसाउवाचकरुणवचः ॥ ६० ॥
जातगीणमोहंभीतिमोहाराविधीयता ॥ अदृश्यानेवताचैतेगत्वोपायोविधीयता ॥
॥ ६१ ॥ इतिश्रुत्वावचस्तस्यचित्रजानुःसमागतः ॥ काश्यांसकलवृत्तंतेपीडितेन्यानिवद
यत् ॥ ६२ ॥ तन्मोक्षणायचदिष्टोदेयआकाशदीपकः ॥ आकाशदीपदानेनपिशाचोपि
समागतः ॥ ६३ ॥ वाराणस्याननान्याःसपुत्राभूदुणसंयुतः ॥ स्त्रितासर्वपितेकाशीवास

कार्त्तिक
२८

मोक्षमवाप्नुयुः॥६५॥ नमःपितृभ्यः प्रेतन्या नमो धर्माय विष्णवे॥ नमो मायमाय रुदाय कोत्तार
पतये नमः॥६६॥ मंत्रेणानेन युमत्या पितृभ्यः खतुदीपके॥ प्रयच्छति गतो यस्य नरके तीप
यंति वै॥६७॥ उत्तमो गतिमिच्छते दीपदानेन मयि रते॥ लक्ष्मीसेतानसिध्यथ मारोग्याय प्रदा
पयेत्॥६८॥ आकाशदीपदानेन तु तथा श्रीविष्णु तुष्टयः॥ इति सनत्कुमारसंहितायां कार्त्तिक
माहात्म्ये आकाशदीपदानविधिर्नाम दशमाध्यायः॥१०॥ कार्त्तिकस्यासिते पक्षे द्वादशी
वत्स संक्षिता॥ गोधूलीकालसंयुक्ता द्वादशी वत्स पूजनं॥१॥ वत्स पूजा वटश्वेव कर्तव्या प्र
थमं हनि॥ सवत्सो तु ल्यवर्णं च शक्तिर्नामोपयस्वित्॥२॥ चंदनादिभिरालिप्य पुष्पमाला
भिरर्चयेत्॥ तुष्टिनेते लपक्वं तस्थालीपक्वं युधिष्ठिरं॥३॥ गोक्षीरं गोघृतं चैव दधि क्षीरं च
जयेत्॥ इदं नोत्तमं सूर्यविधा धीदुर्जयत्रघदीदलं॥४॥ ततो नीराजने कार्यं नीरीक्षेत्रमुनाथ
नं॥ नानादीपान्त्रके ल्यादी स्तुतिपात्रादि संस्थितान्॥५॥ नीराजयद्द्वयपूर्वां नीरीक्षतस्तु
नाथुजं॥ तान्प्रथित्वा सवेदीपानुत्तराभिमुखान्यसत्॥६॥ मुख्यादीपानेव प्राक्ता अन्या

२८

नपि च कल्पयेत्॥ ज्वालाचर्द्दसंणवत्ती सतेजस्काशिवान्विता॥७॥ स्थिराचेत्तोरव्यदा
प्राक्ता विपरीता तु दुर्जवदा॥ कार्त्तिके कृष्णपक्षे तु द्वादश्यादिषु पंचसु॥८॥ तिथिपूर्वः पू
र्वरात्रं नृणां नीराजनाविधिः॥ पक्षे सप्तम्येत्यादौ द्वितीयो मासमकं॥९॥ तृतीयं चैतवः
प्राक्ता चतुर्थं तु यने प्रवं॥ वर्धतु पंचमदीपयुनाथु न विनिर्णये॥१०॥ सूर्यशिरसेन द्वादशीया
अधिकारविनाशकाः॥ त्रिकालं मेदीपयतु दशतु च शुभाशुभं॥११॥ अभिमंत्र्य च मंत्रेण
ततो नीराजयेत्क्रमात्॥ आदौ द्वादशततो विप्रान् स्तिनश्चतुरंगमान्॥१२॥ ज्येष्ठश्रेष्ठा
नृजघन्याश्च मातृमुख्याश्च याधितः॥ ततो नीराजिता न्दीपानुत्तं तस्थानेषु विन्यस
त्॥१३॥ सत्सैर्लक्ष्मीविनाशस्याधुनैरन्नस्यो न वेत्॥ अतिरिक्तेषु युद्धानि मृत्युः कृष्ण
शिरासु च॥१४॥ एकां गीनामगपात्वा तयेतच्च व्रतं कृतं॥ धनधान्यसमायुक्ता जाता
वर्धयेत्तसा॥ अथ यजुः॥ का एकां गीकथं जाता धनधान्यसमायुक्ता॥ एतौ द्वस्तरे
आतुमिच्छन्ते तपोधनाः॥१६॥ अरुण उवाच॥ आसीत्पुरा हृषीकेशो संचेलो धनुषा

कांति
३०

लज्जः॥ गवामष्टसहस्राचतद्वेहेनिवसंति च ॥ १७ ॥ वत्सादीनो न संख्यान्ति तथा लोकगवा
मपि ॥ तस्यैका कन्यका जाता एकां गीनामविश्रुता ॥ १८ ॥ न पुत्रस्य तु लोकांस्तिर्यादिचक्रैः
प्रपंचितः ॥ पुत्रार्थं तु महद्यत्नं संचेलो सावचीकरत् ॥ १९ ॥ गोदानानां सहस्रे तु नीलोत्स
र्गशतं तथा ॥ हृते संचेलो ज्ञात्र ततः पुत्रो भूय जायत ॥ २० ॥ दुंदुभिर्नाम विख्यातस्तेषां
सीत्युराहितः ॥ अतीव कुटिला धूर्तो लोभिनो संशिरा मणिः ॥ २१ ॥ लोभेन खयायुते तां
मूलं ज्ञातो हि बालकः ॥ अन्यन्नेष्टुं कर्मपि किंचिद्वा विदपिते ॥ २२ ॥ आकारितापि
तन्यां तु एकां गी चंचलक्षणा ॥ नयदे बालकं गीं प्रमुखा दत्त्वा घृतं मधु ॥ २३ ॥ क्षिपस्व
तूर्णं गायामस्माकं सुखद्वय ॥ एकां गी तं समादाय दयया विष्टमानसा ॥ २४ ॥ आस्था
पयस्करं तु महारक्षस्य कोटर ॥ वारत्रयं समागत्य दिवं सच निशमुच ॥ २५ ॥ तस्मै दुग्धं
पाययित्वा पुनर्यातिग्रहं स्वकं ॥ जाता सा वर्षमात्रेण कलनाषी स बालकः ॥ २६ ॥ श्रुत्वा श्रु

त्वा वेदं प्राधानानां स्वगचतुष्यदं ॥ एकां गी पितृ संजाता यौवनाक्रांतमानसा ॥ २७ ॥ एकदा
दुंदुभिः प्राह एकोत्तेव च न लज्जुः ॥ मास्व वरय न देते कुलपूज्योऽस्मि ते न च ॥ २८ ॥ स्वर्णं प्रांतां
वीर्यामिना नाना वस्त्रा यशोभितां ॥ इति तद्बचने श्रुत्वा एकां गी वाक्यमब्रवीत् ॥ २९ ॥ धिक्
स्विकाणं दुष्टात्तन्नेह लोनीरकन्यका ॥ ब्रह्मवीजसमुद्भूतः कथं मां वरयिष्यसि ॥ ३० ॥ दुंदुभि
रुवाच ॥ चतुर्वर्णी कन्यकापि विवाहा ब्राह्मणेः शुभे ॥ पितामहे नंदमुक्तं तस्माद्वा यौव
स्वनः ॥ ३१ ॥ एकां गी वरय ॥ या च केन वीर्यामि न च कारणं कुरुष्वकं ॥ सुशीलं च सूरूपं च
तीरं वरयाम्यहं ॥ ३२ ॥ इत्येवमर्चयि प्रसौ तस्याः पश्यति कोतुके ॥ नाना प्रकारे सा बा
ला दुंदुनेनाथलाभिता ॥ नाभूत्तदा तस्य वश्या तदा कोधं च कारसः ॥ ३३ ॥ अन्याये प्रीय
ता चैयं ताडनीया तथा मया ॥ एकोत्तेवाघातनीया चिद्धमन्त्रे याम्यहं ॥ ३४ ॥ इत्येवमर्चय
विप्रसौ तस्याः पश्यति कोतुके ॥ निनीय दिवं सच विप्रतया सा देगता वनं ॥ ३५ ॥ अपश्यद्
रतः श्रेष्ठं तस्या दुष्टादि जाधमः ॥ तयानिष्काषितो बालो दुग्धं दत्त्वा ययसिते ॥ ३६ ॥

। कीदृशित्वाक्षणेन तत्र यश्चासंस्थापितः पुनः ॥ अकरोच्च गवोरक्षां विप्रैः स्येद्विक्रोदितं ॥
॥ ३७ ॥ आगम्यासौ गृहशीघ्रं संचेलं काक्यमब्रवीत् ॥ अहं समिकुशाद्यर्थगतो नागीर
थीते ॥ ३८ ॥ एकांगीतत्र संदृष्टा क्रीडतीत्यवने सह ॥ येव नाह्वलं जातः कोटरे स्थापि
तः स तु ॥ ३९ ॥ अहो नष्टं वकुलं नरं केषु पीतं प्यति ॥ जाल्ये प्रकथयिष्यामि नो चेतां
त्यजदुर्मते ॥ ४० ॥ तस्याः पुत्रं च तोचापि बंधा प्रष्टव्यं च ॥ वनमध्ये त्यजसि प्रबंधं
क्रूरं न्यथा न वेत् ॥ ४१ ॥ राज्ञा च देवनीयस्त्वे जातिभिश्च वदिष्यते ॥ कन्यकारक्षणं द
वनरं कपिपतिं प्यसि ॥ ४२ ॥ संचेलं स्त्रासितं स्तेनजगाम गहनं वनं ॥ ता उजौ वृष एष्टु
बंधा त्यक्तौ वनं तदा ॥ ४३ ॥ एषापि तो समादाय गतो देवस्य योगतः ॥ हरिहरं तया सा
देवं धर्मे स्थित्यंतां ययौ ॥ ४४ ॥ बंधाद्दिनं गता सा तु बालकौ पिवामि चितः ॥ वृषं न स्तेन
पाशं न बद्धा बालिकया तथा ॥ ४५ ॥ जानाति वनमागीं स्त्रा वृषणादाय शङ्कते ॥ किदादि
केन स्त्रीयत्वा कुटीतत्र च कारसा ॥ ४६ ॥ पुष्पाति तेन इव्येण जातरं वृषं न तथा ॥ आगते

कार्त्तिके मासि लोकास्मान् अर्थमाययुः ॥ ४७ ॥ दानार्थं तु समाजीतास्तैर्गोवो देशदेशतः ॥
इमां गोपालिकां जालारं सणायाददुश्चते ॥ ४८ ॥ अनया नृयसीसेवाप्रारब्धा तु गवोर
गं ॥ संपश्यं लोकाः स्त्रीयां गोवदं नाम न्यनंदतः ॥ ४९ ॥ ईषासितहरेस्तिष्ठ्यां गोपूजावैष्म
बेहता ॥ तोष्टृ बालिका सापि पूजाचक्रं यथाविधि ॥ ५० ॥ अति नत्वा बालिकया चक्रं
च धृतं यदुत्ते ॥ तस्या देववशात्तत्र संचेलः समागतः ॥ ५१ ॥ स्नानाय कार्त्तिके मासि
गंगाद्वारमुनीश्वराः ॥ एष्टु वने बालिका सा वनकोतुकदर्शिता ॥ ५२ ॥ एष्टो देते तदा
तस्याः स्तेनपाणिग्रहः कृतः ॥ एष्टु देते तु तस्या सपाणिग्रहं मचीकृतः ॥ ५३ ॥ तदा
हयादृषीकेशः समागम्याथ वदितः ॥ दुंदुभिश्च धृतं स्तत्र धृतं स्तस्यापि ता अपि ॥ ५४ ॥
धिकृतो दुंदुभिस्तनया शप्ताप्यसे पुनः ॥ अद्यारन्यनरात्वेकं काणविश्वसको
रकाः ॥ ५५ ॥ अवश्यं चिंतयेयंति कार्त्तिके नरा पाभ्यहः ॥ इत्युक्त्वा चापि तस्मै संचेला
य स बालकः ॥ ५६ ॥ गोव्रते तु हृषीकेशो यदि दृष्टं यावगं ॥ पित्रोर्द्विनादि केन त्वा नती

सांज्ञिगामसा ॥५७॥ तस्माद्गोपूजनं कार्यं हृदयोऽकार्त्तिकस्य तु ॥ एतद्गोब्रतं माहा
त्म्यं श्रुत्वा कुर्वीतिये नराः ॥५८॥ तं गोब्रतं प्रभाव नन गोभिर्विच्युता नृविः ॥ गोपरोधः
कृतो यस्य सत्प्रतापि लब्धं ब्रजतः ॥५९॥ इति श्रीसनत्कुमारसंहितायां कार्त्तिकमा
हात्म्ये गोब्रते नाम एकादशोऽध्यायः ॥११॥ हृदयपक्षेत्रयोर्दृश्यो मासि चाश्वयुजतथा ॥
दीपात्सवसमीपंतु ब्रतं मतस्माच्चरतः ॥१२॥ प्रातःस्नात्वा त्रयोदश्यां कृत्वा वैदंतं धावनं
त्रिरात्रं नियमं कृत्वा गोविंदो ज्ञात्वा तत्परः ॥१३॥ कार्य एतद्ब्रतं तस्योत्तमं तथा गोवर्चनोत्सवः ॥
त्रिमूर्तीदकाग्राह्या परवधो न दोषकृतः ॥१४॥ बाली खल्या ऊचुः ॥ आश्विनस्यासिते पक्षे
त्रयोदश्यां निशा मुखं ॥ यमदीपं बहिर्देद्यादपमृत्युविनश्यति ॥१५॥ एकदा धर्मराजं न
दृताः सर्वे पंचैकतः ॥ कृत्वा प्रोवाच वचने सत्यं ब्रतं ममाग्रतः ॥१६॥ दृता ऊचुः ॥ इदं प्रस्थं महा
राज हे सो नाम बभूव ॥ एकदा मृगयार्थं सागतो सो सैन्यं संयुतः ॥१७॥ तत्रापश्यन् मृगं चे
कं मृग्या सह विनिर्गताः ॥ स्त्री तान् यत्कामृगीति न हरिणार्थं हताद्यमः ॥१८॥ मृगोपि नृपतिर्ह

घ्नापलायनपरोऽभवत् ॥ तत्पुष्टे तु हयस्यक्तः स्वकीयस्तेन भूजुता ॥१९॥ अदृश्यतां क्वचि
द्यतिर्दृश्या सो जायते क्वचित् ॥ दृश्यां तरे जातिपराग्रं न प्रपातिसः ॥२०॥ आमध्याक्
गतस्तस्य पृष्टराजा हयस्थितः ॥ मृगः पलायगतवान् राजापि श्रममूर्छितः ॥२१॥ घुमांको
तः पिपासाती न ददृशे जले क्वचित् ॥ वटजायां क्षणं सेव्यं जलं धानं ददृशे सः ॥२२॥ सैन्यं
न दृष्ट्वा मार्गं जलस्य पिबन् दृष्ट्वा न ॥ सुधया पीडितो ध्यासीदस्वपि श्रमपीडितः ॥२३॥
श्वोटाशुद्धं सशुभं सुधितास्ताः प्रयोति च ॥ प्रदृश्याश्वापतं लयाचलितं स्तेनवर्त्मना ॥
॥२४॥ क्रोशोपरिददशोऽग्रे कासोऽपेकजा न्वितं ॥ हे सकारं डवीकीर्णं रथांगैश्च मनोहरं ॥
॥२५॥ नानापरिमलं ब्रूतं मृच्चलितं मित्रं च ॥ नृपो हृष्टात्तं तं रागे व्रते कृत्य इवाभवत् ॥
॥२६॥ स्वयंपीलो जलं पश्चादश्वायिपि निर्वदितं ॥ ददृशे जीवरोस्तत्र नाना मत्स्यं यति
सकान् ॥२७॥ तान् पृच्छन् महा राजा गाम्स्विनिकटं क्वचित् ॥ क्रोशाद्देहं तु न गवाश्यामो
स्ति च मेरायनः ॥२८॥ सैव तौ नाम तत्र त्रयः सामंतकमहापतिः ॥ स्वग्रहद्वारं विचार्य पाथि

कार्त्तिके

३३

कानां तु मं २ पुः ॥ १८ ॥ रचितो स्ति च गंतव्यं त्वया तत्र सुखेन या ॥ प्लानपानादि काष्टानां सो
 कयं तत्र वते ते ॥ १९ ॥ राजा वाच ॥ इदं प्रस्थं स्थलादस्या लुत्तिद्वरे व्युत्स्थिते ॥ केन मागीए
 गंतव्यं प्रवृत्तौ मत्स्यघातकाः ॥ २० ॥ मत्स्यघातका उचुः ॥ अस्मा नैऋत्यकोणं तु नव
 या जनदूरतः ॥ इदं प्रस्थं पुरं रम्यं वत्ते सज्जसेवक ॥ २१ ॥ इति तद्वचने श्रुत्वा अरुणं तेन
 पार्यते ॥ गृहं प्रतीतिनिश्चित्य ग्राममव्ययं यो नृप ॥ २२ ॥ ते जीविशेषा नुमितः कश्चिन्नो
 दः पुमानय ॥ इति ज्ञात्वा तत्सुखं कादता स्मि वेशनाय च ॥ २३ ॥ नक्षत्राणां संसमानीता अज
 नाश्च पिटादधि ॥ शीततायं समानीते किंचिद्रुक्ते नृपणतत ॥ २४ ॥ राजा तत्रैव संसुप्ता
 जागर्त्ति च पुनः पुनः ॥ ग्रामेश जातपुत्रस्य षष्ठाहस्तदिने नवत ॥ २५ ॥ ददश नृपती राजा
 नो रोयाति च तद्गृहं ॥ दीर्घात्येते रूपावती लेखनी हस्तशालिनी ॥ २६ ॥ तदचले गृहीत्वा सपर्य
 पृच्छति काश्चित् ॥ नो वाच वचने सानु नृपेण क्षीपिता पुनः ॥ २७ ॥ बल्लोत्कारेण त्वचला गृहीत्वा
 न्यतेर विशत ॥ साहं कारा नृपा नृत्वा स्थितं चान्ता प्रतिक्षय न ॥ २८ ॥ पुनः साधि समायाता

३३

नृणामिव वरानना ॥ बल्लोत्कारेण पतिना करे धत्वा वचो ब्रवीत् ॥ २९ ॥ काले केजपूजाशशि
 सत्यं ब्रूहि ममाग्रतः ॥ अन्यथा लोहनिष्पा मियद्रा च तितथा कुरु ॥ ३० ॥ जिबेनिका वाच ॥ सा
 रिते च मया त्वेस्या इमं वत्सा सुरक्षितः ॥ मुंचतू लीनं च जीवं ह निष्पा मिन संशयः ॥ ३१ ॥ रा
 जा वाच ॥ अज्ञात्वा तव हृत्ते तु तस्य सामिकदा चन ॥ स्वत्रिंशः सैन्यदा भीतस्तदा सनद्वरं
 जेत ॥ ३२ ॥ अवश्यमेव मर्त्तव्यं जीवितं नास्ति संस्थिरं ॥ सर्वथा सत्रियेणैव न त्याज्या हं हतः
 कंचित् ॥ ३३ ॥ समर्थत्वा हं तु मये स्त्रीत्वादो दोन हन्यते ॥ जिघंसे ते जिघंसीयादवध्यं प्राण
 संशये ॥ ३४ ॥ इति तद्वचने श्रुत्वा षष्ठी वचनं मब्रवीत् ॥ त्वेसधर्मं तोयस्मात् पूर्णं तुष्टा स्य
 हं नृप ॥ ३५ ॥ अहं जीवति का देवी ललाटे द्दशखलिका ॥ ज्ञातकस्य लिखितं तद्विदा नीं निगद्यते ॥ न मि
 थ्या लिखितं तोस्ति तस्मात्संश्रूणुयाम्यहं ॥ ३६ ॥ जीवति का वाच ॥ विवाहस्य चेत्येहि
 सपर्य संसर्गं दाषतः ॥ प्राक्कर्म तोस्य निरीणं लिखितं तु मयानृप ॥ ३७ ॥ इत्युक्त्वा सा त

कार्त्तिक
३४

दादेवी तत्रैवांतराधीयत ॥ अस्याश्वयन्तयोमत्ताविघ्नमत्रकरोम्यहे ॥ ३९ ॥ निश्चिन्त्यस्थमु
षः काले प्रस्थितो नृपतिः स्वयं ॥ ततो मंत्रिणमाहूय वाक्यमतदुवाचे ह ॥ ४० ॥ भो देवि
केधनं गृह्यतु तं कुरु ममाज्ञया ॥ यमुनायां दृढं गहं संधिच्छिद्रं चिचि तं ॥ ४१ ॥ सप
वैद्यास्त्येके चिचि मृत्युं जयं ज्ञापकाः ॥ सर्वेषां मासिकं कृत्वा स्थाप्याप्य न्यतेरेजनाः ॥
॥ ४२ ॥ इति ईशानदिग्गजो गेग्रा मोस्तिन गवाभिधः ॥ सामंतिकौ स्तिन गोर नाम्ना हे मनको
महान् ॥ ४३ ॥ सकुटुंबेः समानेयः स्थाप्यतां सचपे दिर ॥ जातो यो बालकस्तस्य स तु वा
ल्यः प्रयत्नतः ॥ ४४ ॥ इति राजवचः ॥ अत्रा प्रेषिता महती च मूः ॥ हे मनानयनार्थं तु मंत्रिण
सासमाविशत् ॥ ४५ ॥ ग्रामे संवेश्य स न शाहमने वाक्य मब्रवीत् ॥ हे मनः केपस्युक्तो वा ते
न कदलीयथा ॥ ४६ ॥ आगतः पूर्वा दिवसे कश्चिद्रूपस्य स वक्तुः ॥ ये मृत्युं वाहते ते न यतः
सेना समागता ॥ ४७ ॥ ना परार्धं मही पस्य न ज्ञानं किं चिद्विष्यति ॥ ग्रामो बालं उनीयोस्ति
बध्ना वास्मिन्प्राप्तया ॥ ४८ ॥ एवंचितयमाने ते सेना वाक्य मब्रवीत् ॥ नयं त्यक्तांशु

३४

जं मुंच नृपाज्ञां कुरु च गतः ॥ ४९ ॥ कुटुंबे बालकं गृह्य याहींद्र प्रस्थ मादरात् ॥ तथैव नग
वेशे न गृहीत्वा पायने बद्ध ॥ ५० ॥ दर्शने हतवान् राज्ञेनासौ स्थापितो गेह ॥ अप्रमत्तु
विनाशाय यानि दानानि नृतेले ॥ ५१ ॥ हतानि जप होमाश्च सर्वे राजा तु कारिताः ॥ द
शवारं समायाति बालकार्थं तु नृपति ॥ ५२ ॥ नानोपाये विद्मो तो सो जातः शाडशवर्षि
कः ॥ सुसंजयस्तु कन्ये का सर्वलक्षण संयुता ॥ ५३ ॥ दृष्ट्वा ग्रहं चिचि न कुलं शीले
सुरूपतां ॥ दृष्ट्वा स्वयं नृपतिना बालकार्थं तु याचिता ॥ ५४ ॥ हर्षा हिताः सर्वजना विवाह
श्च स्वयं कृतः ॥ ततश्च तर्था दिवसे प्राप्तुं नृपतिः स्वयं ॥ ५५ ॥ आत्मीयान् व सगृह्य तस्य
रक्षामचीकरत् ॥ जायते सर्वतः श्रिष्टारिथर्व धनं कारिका ॥ ५६ ॥ विना निमघं नृपतिस्त
यस्य तिच बालके ॥ वयं ते त्रगताः स्वामिन्का लो ज्ञां विंशतोपमा ॥ ५७ ॥ तदा दया स मुत्पन्नो
कथ्य मेघो हि बध्यतो मंत्रि दुःखेन स जातः प्रतेपयंतं देव गमा ॥ ५८ ॥ न पस्यन्ती स का
मध्ये नृपः खिकामचीकरत् ॥ तदानि गेस्य सह स दृशितो न न बालकः ॥ ५९ ॥ हाहा कासि
महानासी ज्जीवितांशु शितः स तु ॥ तत्तत्तन्मदिनमारन्यत्विहं स्तुत कारिणः ॥ ६० ॥ जा

तान् पात्रायां कास्तदायुर्वीदकारकाः॥ दयातत्र समुत्पन्नास्मां संसृज्यसे नव॥ ६१॥ यथा न जी
विताद् दृश्यदीदृशे तु महात्सवे॥ प्राप्ते पमृत्या न विचशसने॥ कृतो मम॥ ६२॥ मृत्युना याश
देहाभ्यां कालेन श्यामया सह॥ त्रयोदश्यादीपदानात्सर्यजः प्रीयतां मम॥ ६३॥ मंत्रेणानेन
योदीपे द्वारे देशे प्रयच्छति॥ उतांवेनापमृत्याश्च नयेते स्येन जायते॥ ६४॥ तस्मान्मुनिवराः
सर्वदीपदानंदं तु च॥ इति श्री सनत्कुमारसंहितायां कार्त्तिकमाहात्म्ये योदीपविधानं नाम
द्वादशाध्यायः॥ १२॥ ताल्विविव्या उचुः॥ पूर्वादिचतुर्दश्यामाश्विनस्य सिते तरे॥ पक्षप्र
त्युषसमये स्नानं कुर्यात्प्रयत्नेतः॥ १३॥ अरुणे दयतो न्यत्र रिक्तायां स्नाति यो नरः॥ तस्या
द्विक्रमे बोधमनिश्चयेन संशयः॥ १४॥ तथा हस्मि चतुर्दश्यामाश्विने कोदये सुराः॥ ययामि
न्याः पश्चिमजोगतैला न्येगा विधिष्यते॥ १५॥ यदा चतुर्दशी न स्याद्दीदिने हिदिने न तु॥ १६॥
न ह्येनं वेद्यापि तदा पूर्ववगृह्यते॥ १७॥ बलात्काराद्वा हि पिशित्वा न्नं करोति चेत्॥ तैला
न्येगे चतुर्दश्यां रोरवे निरयत्रैव त॥ १८॥ तैले च स्त्री जले गंगादीयां च न्या चतुर्दशी॥ अथा
मार्गमथोर्ध्वं प्रपुन्यो नमो मर॥ १९॥ अथ मयस्नानमध्यं तु नरकस्य क्षयाय वै॥ वीरत्रयात्र

नादं च पदित्वामंत्रमुच्चेत्॥ २०॥ स तालोष्टममायुक्तं सकंदकदलान्वित॥ हरपापमपाभा
र्गं ज्ञाम्यमाणः पुनः पुनः॥ २१॥ उष्ट्रवधुजनैः सार्धं मेतस्नानं समाचरेत्॥ ततो मे गजवा
संसि परिधायात्सूर्येण॥ २२॥ तैला च तिलकं कृत्वा कार्त्तिकस्नानमाचरेत्॥ स्नानो ग
तर्पणं कृत्वा युगे संतर्पयेत्ततः॥ २३॥ अथ मायधर्मराजाय मृत्युवंचांतकाय च॥ वैवस्वता
य कालाय सर्वभूतस्वमाय च॥ २४॥ आदुर्बराय दुध्राय नीलाय परमेष्ठिने॥ इंदो दराय
चित्राय चित्रगुप्ताय ते नमः॥ २५॥ चतुर्दश्यैते मंत्राः स्युः प्रत्येके च नमान्विताः॥ एकै
केन तिलैर्मिश्रान् घ्रात्री नुदको जलीने॥ २६॥ पक्षोपवीतिना कार्यं प्राचीना वीति
ना तथा॥ देवत्वं चैपितृत्वं च यमस्यास्ति द्विरुपता॥ २७॥ जीवस्य तापि कुर्वीत तर्प
णं यमकीर्षया॥ नरकाय प्रदातव्या दीपः संप्रत्य देवताः॥ २८॥ अत्रैव लक्ष्मीकाम
स्य विधिः स्नानमयोच्यते॥ उष्ट्रभूतचतुर्दशी च कोपार्थिकप्रथमदिने॥ २९॥ यस्मात्ता
तदा न्ये गस्नानं कुर्याद्दीनादय॥ ३०॥ अथ शुक्लद्वितीयायां तिथिषु स्नाति युक्ते गे॥ ३१॥

कार्त्तिके
३६

मानवो मंगल स्तार्यो नैवलक्ष्म्या विद्युज्यते ॥ दीपैर्नीराजनादत्र सैषा दीपावली स्युः
ता ॥ १८ ॥ इदु संयपि स क्रोतोरुगायाते दिनस्ये ॥ अत्राच्यं गाने दोषाय प्रातः पापा
पनुत्तये ॥ १९ ॥ माघपत्रस्य शोकेन नुक्ता तस्मिन् दिने वरः ॥ प्रेताख्यायां चतुर्दश्या
सर्वपापैः प्रमुच्यते ॥ २० ॥ इषां सितचतुर्दश्यामिदुस्यति पाचोप ॥ कुजी दोस्वाति
संयुक्ते तदा दीपावली न वेत् ॥ २१ ॥ कुर्यात्संलग्नमेतच्च दीपात्सर्वदिनत्रयं ॥ आ
श्विनस्यासिते पक्षत्रयादश्यादिषु त्रिषु ॥ २२ ॥ क्रमात्पदत्रये विष्णोर्गृहीते नुवन
त्रये ॥ महाराजावलिः प्रोक्तस्तु नृहरिणा ततः ॥ २३ ॥ वरं याचयन् दंतं यद्यन्मनसि
वर्त्तते ॥ इति विष्णुवचः श्रुत्वा वलिवचनमेव वीत ॥ २४ ॥ आत्मार्यं किं याचनीयं सर्व
दत्तं मया ते व ॥ लोकोर्ध्या च यिष्यामि शक्तश्च हितं मे म ॥ २५ ॥ मया दत्तं धरादत्ता वा
मनश्च दूरयित्वा ॥ त्रिभिः पदैर्निर्दिष्टं सः सा चोक्ता यातुं स्वयां ॥ २६ ॥ तस्मादितं ह
लराज्यं मस्तु यस्त्रयं हर ॥ मदान्ययदीपदानं भुवि कुर्वति मानवा ॥ २७ ॥ तेषां

३६

गृहे तव स्त्रीयं सदा तिष्ठतु सुखरा ॥ मम राज्यं गृहे येषां मंधकारः पतिष्यति ॥ २८ ॥ ल
क्ष्मीसतानो धकारः सयापतुतु गृहे ॥ चतुर्दश्यां तु ये दीपान्तरकापदं दंतं च ॥ २९ ॥ तेषां
पितृगणः सर्वं नरकं न वसेति च ॥ बलिराज्यं समासाद्य ये न दीपावली कृता ॥ ३० ॥ तेषां
गृहं कुर्यादीपाः प्रज्वलित्यंतिके राव ॥ बलिराज्यं तु यलोकाः शोका नुत्सह कारिणः ॥ ३१ ॥
तेषां गृहसदा शोकः पतति दीते न चान्यथा ॥ चतुर्दशी त्रयराज्यं बलिराज्यं तियाचयतु ॥ ३२ ॥
पुराचामनस्येण प्रार्थयित्वा धरामिमो ॥ ददावतिथिं रं दाय बलिं पातालवासिने ॥ ३३ ॥
श्रुत्वा दैत्यपते दत्तं महारात्रयं हरि ॥ तस्मान्महोत्सवं धात्रसर्वेषां वीहकारयत ॥ ३४ ॥ म
हारात्रिः समुत्पन्ना चतुर्दश्यां मनीश्वराः ॥ अतस्तदुत्सवः कार्यः शक्तिपूजा परायणः ॥ ३५ ॥
बलिराज्यं समासाद्य यज्ञं धर्मे विनराः ॥ औषध्यैः श्रमैः चानि मंत्राश्च मणयस्तथा ॥ ३६ ॥
सर्वेषु प्रदृष्टं नित्यं नित्यं निशासुते ॥ ततः मंत्राश्च सिध्यंति बलिराज्यं न संशयः ॥ ३७ ॥ व
लिराज्यं समासाद्य यथालोकाः सुहृदिताः ॥ तथा तद्दिने मध्यं जनाः सुहृदिता भृशं ॥ ३८ ॥

कार्त्तिक
३३

तुलासंस्थे सहस्रांशो प्रदोषे भूतदर्शयोः ॥ ३३ ॥ काहस्तानराः कुर्युः पितृणां मार्गदर्शनं ॥ ३४ ॥ नर
कस्थान् श्रये प्रतास्तमोगे तु वृतास्तदा ॥ परयेत्येव न संदेहः कायौ त्रमूनिपुंगवैः ॥ ३५ ॥ आश्वि
ने मासि नृतादि तिथयः कर्त्तव्याः स्त्रियः ॥ दीपदानादिकार्येषु ग्राह्या मध्याह्नकालिका ॥
॥ ३६ ॥ यदि स्युः संगवादेवो गताश्च तिथयस्त्रयः ॥ दीपदानादिकार्येषु कृतेष्वप्येवं संयुताः ॥
॥ ३७ ॥ इति श्रीसत्त्वमार्गसंहितायां कार्त्तिकमाहात्म्यवर्धिराज्याद्यादिनक्षत्रयोनमंत्राद्यो
ध्यायः ॥ ३८ ॥ बालाखिल्याङ्गुः ॥ एवंप्रजातसमये त्वमायांचामुनीश्वराः ॥ स्त्रालादिबानपितृ
नृनक्त्या संपूज्याथ प्रणम्य च ॥ ३९ ॥ हस्तातुपावेण श्राद्धे धिशीरघृतादिभिः ॥ दीपवातत्रनुभा
क्तव्यं मृतवाजोत्तरानुजनाः ॥ ४० ॥ ततः प्रदोषसमये पूजयिष्यं दीपरांघ्र्यां ॥ कुर्यान्नानाविधैर्व
हैः स्वस्थं च स्मर्याश्वमेदये ॥ ४१ ॥ नानापुष्पैः पल्लवैश्चित्रैश्चापि चित्रितैः ॥ तत्र संपूजयेत्तु
स्मीदेवांश्चापि प्रपूजयेत् ॥ ४२ ॥ संपूज्यादेव तार्यापि बहुभिश्चापचारकैः ॥ पादसंकाहने
कुर्याच्छिष्यादीनां तु नृनक्तितः ॥ ४३ ॥ अस्मिन्नहनि सर्वेपि चिन्मुना मोचितापुरा ॥ बालिका
रागहाद्वालस्मीचापि वस्त्राचिता ॥ ४४ ॥ जस्म्यासाद्धेतोदावाजमुः शीरादधिपुनः ॥

३३

प्रसूसावहुकाळे ते सुखंतस्मान्मुनीश्वराः ॥ ४५ ॥ रचनीयाः सूत्रगर्जाः पर्युक्ताश्च सत्त्वकाः ॥
दुःखेनोपमेवैस्त्रैस्तस्मात्श्रयश्चादिशः ॥ ४६ ॥ स्तापयतांस्तुराचक्ष्मीं वेदेषु सत्त्वान्वितः ॥
लस्मीदेत्यनया नृक्ता सुखे सुप्तां बुजोदरे ॥ ४७ ॥ अतोर्ध्वं विधिवत्कार्योतुष्टुं तु सुखसुप्ति
काः ॥ तदन्ति पद्मशय्यायः पद्मासोऽस्य विवृदये ॥ ४८ ॥ कुर्यात्तस्य गृहे नृक्ता तस्य द्वाका
पिनत्र जेत ॥ न कुर्वीत नराऽप्येव स्मर्याये सुखसुप्ति को ॥ ४९ ॥ धनं चित्ताविहीनास्तकप
रात्रोत्सृपेतिह ॥ तस्मात्सर्वप्रयत्नेन च स्मीं संस्थापयेन्नरः ॥ ५० ॥ सतुदरिदृग्निमुक्तं
संजातो स्यात्प्रतिष्ठतः ॥ जातो पत्रं च वंगलात्तु कर्पूरसमन्वितैः ॥ ५१ ॥ पाचयित्वा गव्यदु
ग्धं सितोदत्वा यथाचितं ॥ जडुकोस्तस्य कुर्वीत तोश्च लक्ष्मसमर्पयेत् ॥ ५२ ॥ अन्नं च तु विधं
च संदेशकाकारिसे नवे ॥ सर्वान्वेदयेत्तु स्यैव मम श्रीप्रीयतामिति ॥ ५३ ॥ दीपदाने ततः
कुर्यात्पुद्गोष च ततोऽप्युक्ते ॥ जामयेत्तस्य शिरसि सर्वां एनं वारणं ॥ ५४ ॥ दीपदत्तास्त
थाकायोः शक्ता देवराहादिषु ॥ चतुःपथं शमशाने च नदीवापे वेश्मसु ॥ ५५ ॥ हस्तमूले
पुंगवेषु च त्वरेषु गृहेषु च ॥ वस्त्रैः पुष्पैः शोभितव्या राजमार्गस्य भूमयः ॥ ५६ ॥ हस्तपु

प्रकारमाका देवाका देवानिपयथात्मानां जाणि कुयो इत्यनुसारं स जीवपर्वतं कभी तभक्तका
 यनिवेदयन्नागवर्द्धनस्यमा मना स्फादिनोपपन्न एव क... विचुल्लोकेमसी यतो इति स का सभ...
 शानति-कारिणः... इति... इति... इति... इति... इति... इति... इति... इति... इति... इति...
 धार्मिकानां प्रसादात् प्रातःमेव... भोमनापे... अध... प्र... वर... क... कु...
 नानामवका... जायते तदैक... यमुनया नाका... इति... यमुनीयायामुनी...
 रभीयनानु... गौःसुखिः सुतो... कर्ता... यमुनीया नाका... इति... यमुनीयायामुनी...
 मनोहरेः उद्वर्ज... स्थापितः... यमुनीया नाका... इति... यमुनीयायामुनी...
 पश्चिपाविशतपका... यमुनीया नाका... इति... यमुनीयायामुनी...
 मलेका... यमुनीया नाका... इति... यमुनीयायामुनी...
 समग... यमुनीया नाका... इति... यमुनीयायामुनी...
 सौख्यप्रद... यमुनीया नाका... इति... यमुनीयायामुनी...
 सूर्य... यमुनीया नाका... इति... यमुनीयायामुनी...
 नागु... यमुनीया नाका... इति... यमुनीयायामुनी...
 तस्य... यमुनीया नाका... इति... यमुनीयायामुनी...
 नि... यमुनीया नाका... इति... यमुनीयायामुनी...

कनीयामगिनीनां न दाम्येष्टागं ह्रजेत॥ नदमेविस पलायापैत व्यास्तदभा वेतगस्यतदभावेभात शील्लामातु कस्यात वीतया
 सापत्यगोत्रस्यैक कल्पयेद्यथाक्रमं॥ अथलवीमाविमाननीया भगिनीकाचिदेवाहिगितथायथावातस्याअभावेसति कारयेताद
 भावेय्यश्यादिकल्पयित्वासहोदं अस्यां निजगहदेदी नमो सत्यं कदाचना॥ अथोभुंजतिदुराधारा नरकेति पतति च॥ अस्ते हेन मजिनी हस्ता
 श्लोकं यं युष्टिर्वर्चनं॥ यानातिप्रदेयानि तमिनीमोविशेषतः॥ आबरोनु पितृयस्यकन्याहस्तेन भोजनं॥ १६॥ मातुल्यसुता हस्ता
 दुनीया द्वाद्रमस्यैकपितुर्मातुः स्वसुः कन्या अश्विने तु नयोः करात्॥ २८॥ अवयवकारि के मासिमेनयं मगिनी कसरात्॥ एवमुक्ताध
 र्मरातोवयोस्यमितीतं॥ २९॥ नस्मादृषिवरासर्वकारि कप्रनकारिणां भुंजंतु भगिनी हस्ता सत्यं सत्यं संशयः॥ ३०॥ यमद्वितीयोयः
 आधमगिनीगहभोजनं॥ नकुन्यो हर्षजं पुण्येन श्यतीति र... क्रतं॥ ३१॥ यातुभोजयतेनारी भ्रातर् युगमेतिथी॥ अचम्ये द्वापितोहर्षेर्न
 साधेय्यमागुयात॥ ३२॥ मातुया नस्तं मवेत्तजर्ह विस्त॥ अपराध्यापिनीस्यादिनी या रभात भोजनं॥ ३३॥ अतानाद्यदिवा मोसुन
 मुक्तमगिनीगहं॥ प्रवासिनावाभावाद्वा जरेतेनाथवदिना॥ ३४॥ एतदाख्यानं कथं कथा भोजनस्य फलं भवेत्॥ इति श्रीकाण्यमद्वितीयोयः
 नमो मज्जहृष्टाः॥ ३५॥ अथालिखित्या उचुः कार्त्तिके शुक्लपयमीतज्ज्ञाहृष्टापरं युगं॥ पूर्वोपराहृष्टो जाह्योक्त मा दानोपवासयोः॥ अत्र कृष्णो
 उक्तो नाम हतो देवो य विष्णुना॥ तत्रो ममिसमुद्रताः वल्यः कृष्णो उसे मवां॥ अतस्मात् कृष्णो उदानेन फलमाप्नोति निश्चिन्तं॥ अ
 स्यामेव न वय्यातु कुर्यात् क्लृप्तं न योनः॥ ३६॥ अथ श्वेतोक्तं विधिना तुलस्याः करपी उने॥ कन्या दानफलं तस्य जायते नात्र संशयः॥ ३७॥
 कार्त्तिके शुक्लपयमीमवाप्य विजितं द्वियः॥ ३८॥ इति विधाय सो ब्रह्मैतुलस्यासहितं शुभं॥ ३९॥ पूजयेद्द्विधिवत्तस्यात्रोतत्रे दिनत्रया एव
 यथा कतिचित्नाकुक्षि वाहिक विधि॥ धाम्ना ह्यत्राजमत्रैव न वम्मा मनुरोधतः॥ ४०॥ आध्यात्म्या विनीया दानवमी पूर्वव विधि॥ ४१॥ अथ
 श्वेद्यो यकत्रलापयित्वा समुद्रेत्॥ न नयते तस्य पुण्यं कन्यकोटि शतेरपि॥ ४२॥ अथैवोदाहरेती ममिनि हांसं पुरातनं॥ बभूव वि
 क्षुको यानुश्रियः कनको द्यः॥ ४३॥ धना को नैव पय निश्चयैष्ठवो राजपूजितः॥ बहूकालो गतस्तस्य विना पुंमुनीश्वरः॥ ४४॥

कार्त्तिक
४४

ततो ना नात्र तैर्नाता कन्या क मल लोचना ॥ सु रूपान्त शरीरा येता ना नागुण सप्र विता ॥ ११ ॥ वितान स्या ना मवर्के किशोरी
 तिविचित्रता ॥ एकदा त इहं हया तो जन्म पत्र तिनी श्वकः ॥ १२ ॥ दश रीत्या जन्म पत्रं कथं कन्या मवे विद्या ॥ तस्ति न शरीरा यथा
 लो कन क प्रगुणैव च ॥ १३ ॥ यदि द्वितीया मिसत्येव तव दुर्बल विष्य ॥ १४ ॥ यद्यस्य म हस्त्रयामि स्थित्या त्वं म मजा यते ॥ १५ ॥
 तस्मात्सत्यं वदित्वा मित्रो चिन्तितथा कुरु ॥ अस्याः करग्रहं कुर्वीत यो वज्रा मोरिष्याति ॥ १६ ॥ इति तद्वचनं श्रुत्वा
 क्रनो दुःखितो न वत ॥ न वीकोर विवा हो स्याः ॥ १७ ॥ चन्द्रा लोकां पूज्यते ॥ १८ ॥ नि युक्तान्य इहं दत्तं नानेया मस्तु रवाय
 नः ॥ १९ ॥ इति वचनं रूपं संप्रदातुं स्वमेवा धृष्टि ध्याति ॥ २० ॥ स्त्रियान्म स्मिन्न गृहे स्यात्तु द्विजाति यामचीकरत् ॥ कदा विदेव
 यो गेन तज्जागदिनपुंगव ॥ २१ ॥ यात्रा र्विष्णु र्वा व्यायाः वैशाखे मासि शंकर ॥ कनको विप्र उग्र भाजा बोधिवसमोग
 तः ॥ २२ ॥ आग रोगे रा मधो नु उ पविष्टो द्विजात मः ॥ किशोरी गत्यवाति व्यंशो करस्मरुतं न दश ॥ २३ ॥ दृष्ट्या तां तस्मिन् मन्त्रा
 सु वेधा विनया न्निता ॥ अजात करपी उंचसखी पक्षाः ॥ २४ ॥ भुवा च सः ॥ २५ ॥ शंकर उवाच ॥ चेदने वदशी प्रत्येकि शोरी न विवा
 हित ॥ किमत्र काररी जानं तस्मिन् कामरूपिणी ॥ २६ ॥ इति तद्वचनं श्रुत्वा चंदन सयं मंत्र वीत् ॥ तदा हस्त पाकु ना नेन त
 मिमांशे निवेदित ॥ २७ ॥ अस्मै मंत्रं प्रदा स्या मि श्री विष्णो द्वि दश क्षरं ॥ करोतु वषट्प्रनयं ज प म स्मरुत्तु वी चना ॥ २८ ॥ प्रा
 तः स्नान वती चास्तु तुलसी वन पालिका ॥ कार्त्तिके सति पक्षे न व म विष्णु न स ह ॥ २९ ॥ इति लोक ॥ ३० ॥ एतस्मिन्
 कथा यश्चिन्तं स दत्त नो न तुलसा न्म पालि हां कारुण्य विधाते न तत्र त प्रभा चे न विधवा न भविष्यति ॥ ३१ ॥ तस्मिन् प्रापित ये स्यु रम
 रोता ॥ वर्षत्रयं यथा शास्त्रे किशोरी तद्वत् कृतं ॥ ३२ ॥ चतुर्थे कार्त्तिके मासि किशोरी स्नपना य च ॥ प्रातः कार्त्तिके

राम

४४

॥ ३३ ॥ ॥ ३४ ॥ ॥ ३५ ॥ ॥ ३६ ॥ ॥ ३७ ॥ ॥ ३८ ॥ ॥ ३९ ॥ ॥ ४० ॥ ॥ ४१ ॥ ॥ ४२ ॥ ॥ ४३ ॥ ॥ ४४ ॥ ॥ ४५ ॥ ॥ ४६ ॥ ॥ ४७ ॥ ॥ ४८ ॥ ॥ ४९ ॥ ॥ ५० ॥ ॥ ५१ ॥ ॥ ५२ ॥ ॥ ५३ ॥ ॥ ५४ ॥ ॥ ५५ ॥ ॥ ५६ ॥ ॥ ५७ ॥ ॥ ५८ ॥ ॥ ५९ ॥ ॥ ६० ॥ ॥ ६१ ॥ ॥ ६२ ॥ ॥ ६३ ॥ ॥ ६४ ॥ ॥ ६५ ॥ ॥ ६६ ॥ ॥ ६७ ॥ ॥ ६८ ॥ ॥ ६९ ॥ ॥ ७० ॥ ॥ ७१ ॥ ॥ ७२ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७४ ॥ ॥ ७५ ॥ ॥ ७६ ॥ ॥ ७७ ॥ ॥ ७८ ॥ ॥ ७९ ॥ ॥ ८० ॥ ॥ ८१ ॥ ॥ ८२ ॥ ॥ ८३ ॥ ॥ ८४ ॥ ॥ ८५ ॥ ॥ ८६ ॥ ॥ ८७ ॥ ॥ ८८ ॥ ॥ ८९ ॥ ॥ ९० ॥ ॥ ९१ ॥ ॥ ९२ ॥ ॥ ९३ ॥ ॥ ९४ ॥ ॥ ९५ ॥ ॥ ९६ ॥ ॥ ९७ ॥ ॥ ९८ ॥ ॥ ९९ ॥ ॥ १०० ॥

गता चाला दृष्टा मार्गे ॥ विलेपिना ॥ सा त्रिये लय दृष्टा प्राप मोहं जडालकः ॥ एतस्यास्त संलग्न ना वपेतां
 मनिदिता ॥ ३१ ॥ केविनां दह उदरात्के चित्तस्येति गुप्ततः ॥ स्त्रियोः पिता प्रपश्यति पुरुषाणां तु का कथा ॥ ३२ ॥ यथा
 द्वितीया चंद्रस्य दशने तोत्तु को जनाः ॥ तयारात्रो प्रतिक्षित हरे सकला जनाः ॥ ३३ ॥ निषेधमात्रं मर्कटा दृष्टु स्थित्वा
 तु बालिका ॥ अधिके किं वर्या नीवं तसौ दर्शयुनी ॥ ३४ ॥ किं बिददति दीयं काग कन्येति चापरे ॥ कद्रसं मोहना र्था यथा
 तासा मोहिनी ति च ॥ ३५ ॥ आन पश्यति लोको ज्ञान मार्जन सखी गण ॥ ३६ ॥ यथा पती हृदये विष्णु तुलसी देव रूपिणी ॥ ३७ ॥ गंगोती
 तु मन्त्रो विलेपी इत्युया न्वली ॥ नाना मे दृक् तास्ते न नले म्या तरे किं ॥ ३८ ॥ इति माला का र हंग ला त स्त्रियं प्रपश्यत
 येन केन प्रकारेण किशोरी स हस्ते गमः ॥ ३९ ॥ यथा सा कृत्या क्रियता त द्रेय स म्मा चतुर्गुणां तया च बहो वा पा दृष्टान्त
 रणा य च ॥ ४० ॥ न दृष्टि नोपायं वेदतां द्विपितं न दृश्यते मया पायत्वा पायत्वा येन ॥ ४१ ॥ ॥ ४२ ॥ ॥ ४३ ॥ ॥ ४४ ॥ ॥ ४५ ॥ ॥ ४६ ॥ ॥ ४७ ॥ ॥ ४८ ॥ ॥ ४९ ॥ ॥ ५० ॥ ॥ ५१ ॥ ॥ ५२ ॥ ॥ ५३ ॥ ॥ ५४ ॥ ॥ ५५ ॥ ॥ ५६ ॥ ॥ ५७ ॥ ॥ ५८ ॥ ॥ ५९ ॥ ॥ ६० ॥ ॥ ६१ ॥ ॥ ६२ ॥ ॥ ६३ ॥ ॥ ६४ ॥ ॥ ६५ ॥ ॥ ६६ ॥ ॥ ६७ ॥ ॥ ६८ ॥ ॥ ६९ ॥ ॥ ७० ॥ ॥ ७१ ॥ ॥ ७२ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७४ ॥ ॥ ७५ ॥ ॥ ७६ ॥ ॥ ७७ ॥ ॥ ७८ ॥ ॥ ७९ ॥ ॥ ८० ॥ ॥ ८१ ॥ ॥ ८२ ॥ ॥ ८३ ॥ ॥ ८४ ॥ ॥ ८५ ॥ ॥ ८६ ॥ ॥ ८७ ॥ ॥ ८८ ॥ ॥ ८९ ॥ ॥ ९० ॥ ॥ ९१ ॥ ॥ ९२ ॥ ॥ ९३ ॥ ॥ ९४ ॥ ॥ ९५ ॥ ॥ ९६ ॥ ॥ ९७ ॥ ॥ ९८ ॥ ॥ ९९ ॥ ॥ १०० ॥

तथेयुक्तं सप्तम्यां निषेधं कुरु ॥ ४१ ॥ इति कार्त्तिके यथा यथा अत्र स्यात्ताम्र किशोरी शोता मुखा बहामाला कृते शो नयनी तल्लय
 मरपी उनेति हस्त तन्वय पातिया मुकुटा पुष्प सन वाः ॥ कान्त्युवाच निकसा गागताया माना को तुका विरी यध्वो कं सया
 बाले रास मान यतिवरा ॥ तया सो पितये तु काला लिनी स्मरु हं ययो ॥ ४२ ॥ अधि तः सर्व वृत्तातो विलय जेतो भवत ॥ ४३ ॥ ॥ ४४ ॥ ॥ ४५ ॥ ॥ ४६ ॥ ॥ ४७ ॥ ॥ ४८ ॥ ॥ ४९ ॥ ॥ ५० ॥ ॥ ५१ ॥ ॥ ५२ ॥ ॥ ५३ ॥ ॥ ५४ ॥ ॥ ५५ ॥ ॥ ५६ ॥ ॥ ५७ ॥ ॥ ५८ ॥ ॥ ५९ ॥ ॥ ६० ॥ ॥ ६१ ॥ ॥ ६२ ॥ ॥ ६३ ॥ ॥ ६४ ॥ ॥ ६५ ॥ ॥ ६६ ॥ ॥ ६७ ॥ ॥ ६८ ॥ ॥ ६९ ॥ ॥ ७० ॥ ॥ ७१ ॥ ॥ ७२ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७४ ॥ ॥ ७५ ॥ ॥ ७६ ॥ ॥ ७७ ॥ ॥ ७८ ॥ ॥ ७९ ॥ ॥ ८० ॥ ॥ ८१ ॥ ॥ ८२ ॥ ॥ ८३ ॥ ॥ ८४ ॥ ॥ ८५ ॥ ॥ ८६ ॥ ॥ ८७ ॥ ॥ ८८ ॥ ॥ ८९ ॥ ॥ ९० ॥ ॥ ९१ ॥ ॥ ९२ ॥ ॥ ९३ ॥ ॥ ९४ ॥ ॥ ९५ ॥ ॥ ९६ ॥ ॥ ९७ ॥ ॥ ९८ ॥ ॥ ९९ ॥ ॥ १०० ॥

हे प्रद वीति वसु मया पश्यः ॥ ४५ ॥ काला लिनी स्मरु हं ययो ॥ ४६ ॥ अधि तः सर्व वृत्तातो विलय जेतो भवत ॥ ४७ ॥ ॥ ४८ ॥ ॥ ४९ ॥ ॥ ५० ॥ ॥ ५१ ॥ ॥ ५२ ॥ ॥ ५३ ॥ ॥ ५४ ॥ ॥ ५५ ॥ ॥ ५६ ॥ ॥ ५७ ॥ ॥ ५८ ॥ ॥ ५९ ॥ ॥ ६० ॥ ॥ ६१ ॥ ॥ ६२ ॥ ॥ ६३ ॥ ॥ ६४ ॥ ॥ ६५ ॥ ॥ ६६ ॥ ॥ ६७ ॥ ॥ ६८ ॥ ॥ ६९ ॥ ॥ ७० ॥ ॥ ७१ ॥ ॥ ७२ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७४ ॥ ॥ ७५ ॥ ॥ ७६ ॥ ॥ ७७ ॥ ॥ ७८ ॥ ॥ ७९ ॥ ॥ ८० ॥ ॥ ८१ ॥ ॥ ८२ ॥ ॥ ८३ ॥ ॥ ८४ ॥ ॥ ८५ ॥ ॥ ८६ ॥ ॥ ८७ ॥ ॥ ८८ ॥ ॥ ८९ ॥ ॥ ९० ॥ ॥ ९१ ॥ ॥ ९२ ॥ ॥ ९३ ॥ ॥ ९४ ॥ ॥ ९५ ॥ ॥ ९६ ॥ ॥ ९७ ॥ ॥ ९८ ॥ ॥ ९९ ॥ ॥ १०० ॥

ये म भविष्यति दिवा कुरु ॥ १०१ ॥ न हो न मह म्मा निना न्यथा स्या ॥ १०२ ॥ इति मंम का वेषं सतु तं कल्प उपासा म्म च ॥ १०३ ॥ सतु रति

रवि

गता चाला दृष्टा मार्गे ॥ विलेपिना ॥ सा त्रिये लय दृष्टा प्राप मोहं जडालकः ॥ एतस्यास्त संलग्न ना वपेतां
 मनिदिता ॥ ३१ ॥ केविनां दह उदरात्के चित्तस्येति गुप्ततः ॥ स्त्रियोः पिता प्रपश्यति पुरुषाणां तु का कथा ॥ ३२ ॥ यथा
 द्वितीया चंद्रस्य दशने तोत्तु को जनाः ॥ तयारात्रो प्रतिक्षित हरे सकला जनाः ॥ ३३ ॥ निषेधमात्रं मर्कटा दृष्टु स्थित्वा
 तु बालिका ॥ अधिके किं वर्या नीवं तसौ दर्शयुनी ॥ ३४ ॥ किं बिददति दीयं काग कन्येति चापरे ॥ कद्रसं मोहना र्था यथा
 तासा मोहिनी ति च ॥ ३५ ॥ आन पश्यति लोको ज्ञान मार्जन सखी गण ॥ ३६ ॥ यथा पती हृदये विष्णु तुलसी देव रूपिणी ॥ ३७ ॥ गंगोती
 तु मन्त्रो विलेपी इत्युया न्वली ॥ नाना मे दृक् तास्ते न नले म्या तरे किं ॥ ३८ ॥ इति माला का र हंग ला त स्त्रियं प्रपश्यत
 येन केन प्रकारेण किशोरी स हस्ते गमः ॥ ३९ ॥ यथा सा कृत्या क्रियता त द्रेय स म्मा चतुर्गुणां तया च बहो वा पा दृष्टान्त
 रणा य च ॥ ४० ॥ न दृष्टि नोपायं वेदतां द्विपितं न दृश्यते मया पायत्वा पायत्वा येन ॥ ४१ ॥ ॥ ४२ ॥ ॥ ४३ ॥ ॥ ४४ ॥ ॥ ४५ ॥ ॥ ४६ ॥ ॥ ४७ ॥ ॥ ४८ ॥ ॥ ४९ ॥ ॥ ५० ॥ ॥ ५१ ॥ ॥ ५२ ॥ ॥ ५३ ॥ ॥ ५४ ॥ ॥ ५५ ॥ ॥ ५६ ॥ ॥ ५७ ॥ ॥ ५८ ॥ ॥ ५९ ॥ ॥ ६० ॥ ॥ ६१ ॥ ॥ ६२ ॥ ॥ ६३ ॥ ॥ ६४ ॥ ॥ ६५ ॥ ॥ ६६ ॥ ॥ ६७ ॥ ॥ ६८ ॥ ॥ ६९ ॥ ॥ ७० ॥ ॥ ७१ ॥ ॥ ७२ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७४ ॥ ॥ ७५ ॥ ॥ ७६ ॥ ॥ ७७ ॥ ॥ ७८ ॥ ॥ ७९ ॥ ॥ ८० ॥ ॥ ८१ ॥ ॥ ८२ ॥ ॥ ८३ ॥ ॥ ८४ ॥ ॥ ८५ ॥ ॥ ८६ ॥ ॥ ८७ ॥ ॥ ८८ ॥ ॥ ८९ ॥ ॥ ९० ॥ ॥ ९१ ॥ ॥ ९२ ॥ ॥ ९३ ॥ ॥ ९४ ॥ ॥ ९५ ॥ ॥ ९६ ॥ ॥ ९७ ॥ ॥ ९८ ॥ ॥ ९९ ॥ ॥ १०० ॥

तथेयुक्तं सप्तम्यां निषेधं कुरु ॥ ४१ ॥ इति कार्त्तिके यथा यथा अत्र स्यात्ताम्र किशोरी शोता मुखा बहामाला कृते शो नयनी तल्लय
 मरपी उनेति हस्त तन्वय पातिया मुकुटा पुष्प सन वाः ॥ कान्त्युवाच निकसा गागताया माना को तुका विरी यध्वो कं सया
 बाले रास मान यतिवरा ॥ तया सो पितये तु काला लिनी स्मरु हं ययो ॥ ४२ ॥ अधि तः सर्व वृत्तातो विलय जेतो भवत ॥ ४३ ॥ ॥ ४४ ॥ ॥ ४५ ॥ ॥ ४६ ॥ ॥ ४७ ॥ ॥ ४८ ॥ ॥ ४९ ॥ ॥ ५० ॥ ॥ ५१ ॥ ॥ ५२ ॥ ॥ ५३ ॥ ॥ ५४ ॥ ॥ ५५ ॥ ॥ ५६ ॥ ॥ ५७ ॥ ॥ ५८ ॥ ॥ ५९ ॥ ॥ ६० ॥ ॥ ६१ ॥ ॥ ६२ ॥ ॥ ६३ ॥ ॥ ६४ ॥ ॥ ६५ ॥ ॥ ६६ ॥ ॥ ६७ ॥ ॥ ६८ ॥ ॥ ६९ ॥ ॥ ७० ॥ ॥ ७१ ॥ ॥ ७२ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७४ ॥ ॥ ७५ ॥ ॥ ७६ ॥ ॥ ७७ ॥ ॥ ७८ ॥ ॥ ७९ ॥ ॥ ८० ॥ ॥ ८१ ॥ ॥ ८२ ॥ ॥ ८३ ॥ ॥ ८४ ॥ ॥ ८५ ॥ ॥ ८६ ॥ ॥ ८७ ॥ ॥ ८८ ॥ ॥ ८९ ॥ ॥ ९० ॥ ॥ ९१ ॥ ॥ ९२ ॥ ॥ ९३ ॥ ॥ ९४ ॥ ॥ ९५ ॥ ॥ ९६ ॥ ॥ ९७ ॥ ॥ ९८ ॥ ॥ ९९ ॥ ॥ १०० ॥

हे प्रद वीति वसु मया पश्यः ॥ ४५ ॥ काला लिनी स्मरु हं ययो ॥ ४६ ॥ अधि तः सर्व वृत्तातो विलय जेतो भवत ॥ ४७ ॥ ॥ ४८ ॥ ॥ ४९ ॥ ॥ ५० ॥ ॥ ५१ ॥ ॥ ५२ ॥ ॥ ५३ ॥ ॥ ५४ ॥ ॥ ५५ ॥ ॥ ५६ ॥ ॥ ५७ ॥ ॥ ५८ ॥ ॥ ५९ ॥ ॥ ६० ॥ ॥ ६१ ॥ ॥ ६२ ॥ ॥ ६३ ॥ ॥ ६४ ॥ ॥ ६५ ॥ ॥ ६६ ॥ ॥ ६७ ॥ ॥ ६८ ॥ ॥ ६९ ॥ ॥ ७० ॥ ॥ ७१ ॥ ॥ ७२ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७४ ॥ ॥ ७५ ॥ ॥ ७६ ॥ ॥ ७७ ॥ ॥ ७८ ॥ ॥ ७९ ॥ ॥ ८० ॥ ॥ ८१ ॥ ॥ ८२ ॥ ॥ ८३ ॥ ॥ ८४ ॥ ॥ ८५ ॥ ॥ ८६ ॥ ॥ ८७ ॥ ॥ ८८ ॥ ॥ ८९ ॥ ॥ ९० ॥ ॥ ९१ ॥ ॥ ९२ ॥ ॥ ९३ ॥ ॥ ९४ ॥ ॥ ९५ ॥ ॥ ९६ ॥ ॥ ९७ ॥ ॥ ९८ ॥ ॥ ९९ ॥ ॥ १०० ॥

ये म भविष्यति दिवा कुरु ॥ १०१ ॥ न हो न मह म्मा निना न्यथा स्या ॥ १०२ ॥ इति मंम का वेषं सतु तं कल्प उपासा म्म च ॥ १०३ ॥ सतु रति

[illegible]

[illegible][illegible]

सर्वलोकाउपद्रुताः। तददिवान् स मागव्यनारदेवाभ्यमवबोधयत्। यराकमास्तथि कुपि कुतेनैकगतस्तथि धीविचार्य तभो देवावधाया
त्रिपुरस्य च इत्यमुनिवचः। अन्तासं नज्जोभूदधीमुस्तु पुनस्सोऽरुः प्राह ब्रह्मणे शरणं प्रजन्तु तउथाय वै देवोभूददिवगोः। त्वहं नारदे
भसमायुजः। सम्यक् लोकाजगाम स तत्रापस्व धातारमुवाच कृपावचः। इदं-ध्यातुं स्मरति नोऽस्ति र नतीयास्व यावये। नासाग्रसंस्थि
ताः ध्याताः। त्रिपुरस्य च शासनात्। इत्यवचः। अन्तो ब्रह्मोऽसि होमो नीधरे। मृको वै कुठमगमय तस्मै धुस्व दन्ता तत्राहामाव विष्णुं प्र
तिपुमं स्थिताः। अमुय हाता दृष्टानां नेत्रे शावाकम वधीय। त्रितीया भगवत् इवैव चरादप्यपि विनाशक। त्रिपुरासुर निर्दग्धान् किं देवा
नस्य मयं हृस्वसि। विष्णुः स-त्यदेव नाशिते व हं दृष्टानां नावेताः। रा। वैदपि द्याय मयं स भवेत्पुना। भासिते विचित्रे भित्तस्य
त्योः सुरे श्वरा। अस्मिन्नेव चरादोपायः। विचार्य कुरवाण परादुति क्त्वा ववो विष्णुः सर्वं उच्चाटुः। यत्पुनो दुर्बलं। भासिते विचित्रे भित्तस्य
धोवा। नारद उ-कुर्वतु त्वं दं भादो। उपायः कथ्यते मया। एकैरिव स्थिति मने देवानां मातृभानां राक्षसां निवर्त्यो न भूतान् पिशाचं काना
सोऽपुमानु न संश्यासि न जिनं न पतितः। नास्ति तत्तन्नामो रानि भ्राता मने नो नीचात् प्रवृत्तस्य संततिं सुपुं मारुतं योः ब्रह्मो-एतादृशः
उ-हं स्मिन् संवत्सरोऽस्मिन्। वा इति प्रवृत्तः। अन्तो वा दृष्टानां पुनरिदं विष्णु उ-गिन्तं। मयं कृपां नोऽस्ति महेदेव। त्वः। ब्रह्मणु कथय
स्मिन्तोऽसि सन्वत्सरोऽस्मिन्। इति पतिरित्यस्मात्तद्वचः। हाकर शरणा यत्पुं देव देव महेदेव दुष्ट देव निवर्तनाय मे वारुणं प्रापस्मिन्।
तावद्योऽस्ति। विवदः प्रवृत्तस्य यो यो दृष्टान् स नोऽस्मिन् वराः। प्रददास्मि वरं कस्मात्पुन मीरयसे कुतः। मदीयं नाशितं। त्वं कस्मात्पुनो
मया सुग्राह्यं। भद्रवचः। अन्ताहता शास्त्रे सुग्राह्यं। विष्णुस्मृतौ यो यो दृष्टः। विष्णुचन मया दृष्टः। विष्णुः स्वप्राप विवदः। लोका नां पाल
नाय सदा शिवा कृत्वा तत्स्वो तपात्तः। शिवो मे वै दृष्टः। ममाना मा विष्णुं वृत्तं क्रियते नृणां शिवा। एत इत्येव नाशय मपनेतुं यो नति
अतस्त्वो वाचं धाम्य कुरवा वचं वै धादि मया शिव उ-नवधा कुरवाति मया। नाति मे दृष्टः। ममाना मा विष्णुं वृत्तं क्रियते नृणां शिवा। एत इत्येव नाशय मपनेतुं यो नति
व। विष्णुस्माम्। वै कारिकायां संग्रामा भंस राशिवा कुरवाति वृत्तं दैत्यः शोभन्त्याय मेव स। इति विष्णु वचः। अन्ताहता कुरवाति कुरवाति कुरवाति
नृणां यत्राग नाशो स्यात्। कृष्णया त्रिपुरासुरः। न विष्णो मूढो कायः। किमिदानीं विधीयते। सुरास्तेभ्यो न मुक्ता व दृष्टानां देवा क्य न ब्रह्म
नारद उ-स्वामिन्। क्रियते शोभमाया। तत्रिपुरासुरः। विष्णु मया वि-ताव्य दृष्टः। सौमिती कायः। ममाना शिवा तनयः।

[illegible]

होमये जलपायसांततो गां कपिलांदद्यात्प्रजयेद्विधि वक्रुं। परानुपौर्त्तिमास्पृश्यात्रायां पुं करस्पृशु। एवमुद्यापनं कृत्वा सम्पूज्य
 ब्रतफलं भवेत्। वरानुदत्यायतो विष्णुः मन्त्ररूपो भवन्नतः॥ तस्यांदमंडुतं जप्तं तदस्य फलं स्मृतं। कार्त्तिके माघांतु विष्णुतरो
 जयेत्सदा। प्रदोषसमये राजन् न सदा रिश्या माचुयात्। कार्त्तिके माघांतु विष्णुतरो जयेत्सदा। प्रदोषसमये राजन् न सदा रिश्या माचुयात्। कार्त्तिके माघांतु विष्णुतरो
 पारगः॥ एतानि कार्त्तिके माघिनरः कुर्याद्भुतानि च। इह लोके वा रं सक्ते जायेत्या फलं लभेत्। सनत्कुडधुतैर्नै मिषारत्ने वा ल। विष्णु
 रुदाहृतं। भास्करस्य मुखे प्राप्नुवा ततस्तान्निभिवाद्यवायुः सूर्यस्य निकटे गायं तो भास्करकृति। इत्येतन्मूर्धमारव्यातं कार्त्तिके संपूज्य
 तं ममाय कृत्या सर्वपापेभ्यो मुक्तो भवति तत्क्षणात्। अतः परं किं वक्ष्यामि तद्भूषात्रेयसत्वरं॥ इति क। कुमानसंहितायां कार्त्तिके
 कार्त्तिकप्रतोज्ञापनविधिर्नाम चतुर्विंशोऽध्यायः श्रीरामार्चनामस्तु॥

